

1

หลงรัก

สองเท้าก้าวเดินอย่างสม่ำเสมอตามเส้นทางเดินเล็กๆ ที่ปกคลุมด้วยหญ้าสีเขียวสลบน้ำตาลเข้ม ซึ่งถูกเหยียบย่ำครั้งแล้วครั้งเล่าจนใบไม้แบนไร้รูปทรง แต่กระนั้นก็ยังยืนหยัดอยู่ได้ ขอเพียงแค่มีผืนดินและน้ำค้างเพียงเล็กน้อยช่วยหล่อเลี้ยง ริมทางเดินเต็มไปด้วยดอกไม้ป่าแข่งกันชูช่อสะเปะสะปะ แต่ที่โดดเด่นที่สุดเห็นจะเป็นดอกจำปีสีขาวนวลที่ส่งกลิ่นหอมอ่อนๆ ละมุนละไม

หอมนวลอยากแวะชมให้ชื่นใจ แต่ด้วยภารกิจสำคัญที่แม่เลี้ยงมณีแดงมอบหมาย ทำให้หญิงสาวไม่สามารถเผลอไผลกับอะไรได้

เมื่อถึงที่หมายหญิงสาวหยุดเดิน หายใจหอบถี่ การเดินฝ่าแดดจ้าตอนกลางวันทำให้สูญเสียพลังงานไปมาก ดวงตากลมโตภายใต้แว่นทรงกลมขนาดใหญ่เหลือบมองขึ้นไปยังชั้นสองของบ้านไม้ทรงประยุกต์ที่สร้างแยกออกมาจากเรือนหลังใหญ่สไตล์ล้านนาโบราณ เมื่อเห็นความเคลื่อนไหวหลังบ้านหน้าต่าง หญิงสาวก็ตะโกนเรียกบุคคลข้างในสุดเสียง

“พี่ลูกจันทร์ฯ พ่อเลี้ยงสุดหล่อมารอพบพี่ชาติดีกว่าแล้ว เมื่อไหร่จะแต่งตัวเสร็จจะ บ้ามณีให้หอมมาตาม”

สิ้นสุดเสียงเรียก ใบหน้าหวานละมุนก็เผล่ออกมาจากช่อง

หน้าต่าง “เสร็จแล้ว คุณชมเขารอได้น่า ผู้หญิงก็แต่งตัวซ้ำเป็นธรรมดา”

พูดจบก็ผลุบกลับเข้าไป จากนั้นไม่เกินหนึ่งนาที ร่างระหงสวมเดรสสั้นสีม่วงอ่อนก็เอียงอย่างลงบันไดอย่างใจเย็น

“โอ้โฮ! สวยจังเลยพี่ลูกจันทร์” หอมนวนมองพี่สาวต่างสายเลือดอย่างชื่นชม จันทร์นรีสวยเฉียบ ตาโต จมูกโด่งจัด ริมฝีปากบาง ผิวพรรณผุดผ่อง ดูงามหมดจดทุกกระเปียดนิ้ว

ผิดกับหอมนวน ที่แม้จะมีต้นตระกูลเดียวกันแต่ไม่คล้ายกันเลยสักนิด หอมนวนเป็นหญิงสาวอายุสิบแปดปีที่สวมแว่นตาอันใหญ่เทอะทะ ใบหน้าเรียบเนียนทว่าไม่สะอาดเกลี้ยงเกลา หน้าผาก คาง แก้มมักเปรอะเปื้อนด้วยคราบดินโคลนอยู่เสมอ ผิวพรรณในวัยเด็กที่เคยขาวอมชมพูบัดนี้กระดำกระต่างจากการถูกแดดเผาอยู่เป็นนิตย์ รูปร่างผอมแก้งก้างแบนราบอย่างกับไม้กระดาน ไร้เสน่ห์ดึงดูดอย่างสิ้นเชิง รวมๆ แล้วแทบจะดูไม่ได้

เธอกับจันทร์นรีจึงเปรียบเสมือนสิ่งที่อยู่ตรงข้ามกันเสมอ บางครั้งหอมนวนอดคิดเล่นๆ ไม่ได้ว่า เทือกเขาเหล่ากอของเธอกับจันทร์นรีอาจไม่ใช่สายเลือดเดียวกัน หรือไม่...เธอก็อาจเกิดจากโครโมโซมที่ผิดพลาดก็เป็นได้

“พี่ก็แต่งธรรมดา ชมมากเกินไปหรือเปล่า”

“ก็ไม่ได้บอกนี่จะว่าชุดสวย แต่จะบอกว่าพี่ลูกจันทร์ของหอมใส่อะไรก็สวย หอมโตขึ้นหอมจะแต่งตัวแบบพี่ลูกจันทร์ ขอสวยแค่ครั้งเดียวก็พอ” หอมนวนยิ้มหน้าบาน นึกภาพตัวเองสวมชุดเดรสสีหวานคงดูตลกพิลึก

“อย่าคิดที่จะแต่งตัวแบบพี่นะหอม”

น้ำเสียงเด็ดขาดและสีหน้าจริงจังเช่นนี้หอมนวนไม่ได้เห็นเป็นครั้งแรก จันทร์นรีไม่ขอปรับให้ใครเป็นเหมือนเธอ โดยเฉพาะหอมนวน

‘ถ้าหอมอยากเป็นน้องสาวพี่ หอมห้ามเป็นเหมือนพี่’ จันทรนรี
ในวัยสิบสี่ปีประกาศกร้าว

‘ทำไมล่ะ’ เด็กน้อยที่อายุอ่อนกว่าสี่ปีถามอย่างไม่เข้าใจ

‘ก็จะเหมือนกันไปทำไมล่ะหอม พี่อยากมีน้องสาวใส่แว่นโตๆ
แต่งตัวเหมือนตุ๊กตาแบบนี้’

จันทรนรีหยิกแก้มน้องสาวเบาเมื่อ แม่หอมนวนไม่เคยเข้าใจ
ว่าการสวมเสื้อยืดตัวโคร่งกับกางเกงขายาวเรียบๆ จะเหมือนตุ๊กตา
ตรงไหน แต่ความที่ยังเป็นเด็กอ่อนต่อโลกจึงยอมเชื่อฟังพี่สาวโดย
ไม่เคยคิดหาเหตุผล

แม้ดูเหมือนหอมนวนกับจันทรนรีจะแตกต่างกันราวฟ้ากับดิน
แต่ยังมีสิ่งหนึ่งที่เหมือนกันคือทั้งคู่เป็นเด็กกำพร้าที่ได้รับการอุปการะ
โดยแม่เลี้ยงมณีแดง เจ้าของไร่ดอกไม้ ‘จอมนรี’ ในฐานะป้าแท้ๆ

บิดาของจันทรนรีเป็นน้องชายคนรองของแม่เลี้ยงมณีแดง
เสียชีวิตเมื่อสิบห้าปีก่อนด้วยโรคพิษสุราเรื้อรัง ส่วนบิดาของหอมนวน
เป็นน้องชายคนสุดท้าย เสียชีวิตในเวลาใกล้เคียงกันด้วยอุบัติเหตุทาง
รถยนต์ และเหมือนชะตาจะเล่นตลก จันทรนรีเสียแม่ในเวลาต่อมา
ด้วยโรคไข้เลือดออก ในขณะที่หอมนวนอายุห้าขวบก็เสียมารดาไปด้วย
โรคมะเร็ง

นี่คงเป็นสิ่งเดียวที่ทั้งคู่เหมือนกัน

“หอมไม่แต่งตัวแบบพี่ลูกจันทรหรือก แต่ไปก็เสียตายของ”
หอมนวนไม่อยากขัดใจพี่สาว จะสวมชุดแบบไหนก็ไม่สำคัญสำหรับ
เธอ ดังนั้นหากทำให้จันทรนรีสบายใจได้...เธอก็ยินดี

“จันไปกันเถอะ”

เมื่อได้ยินในสิ่งที่พอใจ จันทรนรีก็เดินตัวปลิวไปยังทิศทางที่หอม
นวนเพิ่งจะมา ภาพของหอมนวนที่เดินตามจันทรนรีเป็นภาพที่คน
ในไร่ชินตา หญิงสาวอีกคนเหมือนหงส์ สวยหยาดฟ้า ส่วนอีกคนเปรียบ

ได้กับนกกระจิบนกกระจาบ ธรรมดาจนโลกล้ม

เขมราชนั่งทอดกายบนเก้าอี้หวายตัวยาวกลางลานเรือน

แสงแดดอ่อนๆ ยามสายไม่ได้ทำให้เขารู้สึกร้อนเพราะเป็นฤดูหนาว กลางเดือนธันวาคม ดังนั้นชายหนุ่มจึงยินดีมากกว่าหากได้นั่งฝั่งแดดต่อไปอีกสักพัก บ้านทรงล้านนาของไร่จอมนี่ยังคงงามเสมอในความคิดของเขา แต่สิ่งที่ดึงดูดชายวัยยี่สิบเจ็ดปีให้มาเยือนครั้งแล้วครั้งเล่าไม่ใช่สิ่งนี้ แต่เป็นคนที่อยู่ที่นี่ต่างหาก

“ลูกจันทร์”

ชายหนุ่มลุกขึ้นยืน สีหน้าที่ปกติเรียบขรึมคลี่ยิ้มอย่างยินดี เมื่อเห็นร่างระหงของคนที่กำลังเดินมายังทิศทางที่เขาอยู่นอยู่

“คุณเขมรอนานหรือเปล่าคะ”

“รอแค่นี้ไม่เป็นไรหรอกครับ สำหรับคนที่คุ้มค่าแก่การรอ”

เขมราชยันป้อนคำหวานเพื่อเอาใจคนรัก

จันทร์นรีฟังด้วยความรู้สึกเรียบเฉย เธอเป็นหญิงสาวอายุยี่สิบสองปีที่มีหุ่นนุ่มนวลใหญ่มารุมจีบชนิดที่หวักระได้ไม่แห้ง ดังนั้นถ้อยคำเหล่านี้จึงเปรียบเสมือนอาหารตามสั่งที่กินทุกวันจนเบื่อ

ผิดกับใครอีกคน ทั้งที่เขาไม่ได้พูดกับเธอ แต่พวงแก้มกลับร้อนขึ้นมาเสียดื้อๆ หญิงสาวแรกเริ่มนั่งมองชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ เจ้าของใบหน้าค้ำมคมมีเสน่ห์ราวกับต้องมนตร์สะกด จมูกโต่งรับกับใบหน้าหล่อเหลา ดวงตาสีสนิม และผิวค้ำมแดด สะกดให้เธอมองได้ไม่รู้เบื่อ

แต่สำหรับเขมราช...หอมนวลเป็นเพียงเด็กคนหนึ่งที่เคยวิ่งตามจันทร์นรีเป็นเงาตามตัว เขาไม่เคยรับรู้ถึงการมีตัวตนของเธอด้วยซ้ำไป

“ปากหวานจังนะคะ” เจ้าของดวงหน้าหวานกระตุกยิ้ม

“เปล่านะครับ ผมพูดจริง รอนานแค่ไหนก็รอได้ ยกเว้นอย่างเดี๋ยวที่ไม่อยากรอ”

“อะไรคะ”

“รอวันแต่งงาน”

จันทร์นรีกรลอกตาไปมา เธอไม่ได้ตื่นเต้นดีใจอะไรนัก เพราะ
แน่แกใจว่าวันนี้จะต้องมาถึง ทว่าความรู้สึกที่เกิดขึ้นมันตรงกันข้าม
ต่างหาก

“เรื่องนี้ก็ต้องรอเหมือนกันค่ะ พ่อเลี้ยง” จันทร์นรีบอกที่เล่น
ที่จริง แน่นนอนว่าเขมราชไม่คิดว่าเธอพูดจริง

“ไม่เห็นมีเหตุผลอะไรที่จะต้องรอนี้ครับ” ชายหนุ่มส่งสายตา
หวานฉ่ำให้คนรัก เขาคบหาดูใจกับจันทร์นรีมาสามปี อยู่ในสายตา
ของผู้ใหญ่และไม่เคยทำตัวเหลวไหลให้เธอต้องเสียชื่อเสียงเลยสักครั้ง

มารดาของเขาก็รักและเอ็นดูหญิงสาวเหมือนลูกแท้ๆ การ
แต่งงานกับจันทร์นรีจึงเป็นสิ่งที่ต้องเกิดขึ้นอย่างแน่นอนในอนาคต
อันใกล้

เสียงหายใจถี่อย่างคนตื่นเต้นดังขึ้นไม่ไกล ไม่ใช่คนถูกขอ
แต่งงาน แต่เป็นใครอีกคนที่ยื่นก้มหน้าก้มตานิ้ง วุบหนึ่งสายตาดูจ
พญาเหยี่ยวมองมาที่หญิงสาวผู้มีใบหน้ากระมอมกระแมม บังเกิด
ความเอ็นยะเยือกแก่ผู้ถูกมองจับพลัน ทว่าเพียงครู่เดียวเช่นกัน ดวงตา
คู่นั้นก็กลับไปหยุดอยู่ที่ร่างระหงของจันทร์นรีตามเดิม

หอมนวลถอนหายใจเฮือกใหญ่ แค่มองผ่านๆ ก็เป็นได้ถึง
ขนาดนี้เลยหรือ

จันทร์นรีไม่สนใจบทสนทนาที่ยังค้างคาอยู่ เธอเดินมาหยุดตรง
รถกระบะคันเดิมของพ่อเลี้ยงหนุ่ม ถอนหายใจอย่างเบือๆ

เขมราชเป็นเจ้าของฟาร์มแสงอรุณ ฟาร์มเลี้ยงโคที่ใหญ่ที่สุดใน
ประเทศและอาจจะใหญ่ที่สุดในอาเซียน เขาสำเร็จการศึกษาระดับ
ปริญญาเอกด้านการบริหาร สองข้อนี้จันทร์นรีไม่ได้สนใจ เธอรู้แค่
เขาช่วยมาก แต่คบกันมาสามปี เธอกลับพบว่าเขมราชมีชีวิตที่ติดดิน

จนเธอไม่รู้สึกรู้ว่ากำลังคบหากับมหาเศรษฐีพันล้าน แคร่รถที่เขาขับ เธอ ก็อายุทุกครึ่งเวลาไปไหนมาไหนด้วย

เขมราชเปิดประตูรถให้เช่นที่ปฏิบัติทุกครั้ง จันทรินี่ไม่ยอมพูดอะไรอีกนับตั้งแต่ก้าวขึ้นรถเพราะสมองกำลังคิดว่าวุ่น ก่อนหน้านั้นเธอคบหาอยู่กับเพื่อนนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเดียวกัน เป็นชายหนุ่มที่มีตำแหน่งเดือนมหาวิทยาลัยการันตีความหล่อ ความรักทำท่าว่าจะไปได้สวย จนกระทั่งในงานเลี้ยงต้อนรับทายาทคนเดียวของฟาร์มแสงอรุณ หัวใจของจันทรินี่ก็หันเหอย่างง่ายดาย เพียงแค่สบตากันหนุ่มนักเรียนนอกเจ้าของฟาร์มที่มีพื้นที่ติดกับไร่ดอกไม้ของผู้เป็นป้า ก็เทความรักให้เธอหมดหัวใจ

ตอนนั้นเธอจึงได้รู้ว่า ความรักนั้นเกิดขึ้นได้อีกนับครั้งไม่ถ้วน แต่เวลานี้จันทรินี่โตขึ้นและได้เรียนรู้ว่าโลกกว้างใหญ่ โลกที่ผู้ชายดีๆ ไม่ได้มีแค่นโปในดง ลีเก้ๆ แล้วเธอเกลียดการเป็นชาวสวน ชาวไร่ ทำงานกับดินโคลนและแสงแดดจ้า เธอไฝฝืนถึงชีวิตในเมืองหลวง การไปดูหนัง ฟังเพลง แต่งตัวโก้หรูเดินห้าง ซึ่งการแต่งงานกับเขมราชก็ไม่ได้ทำให้ชีวิตเธอหลุดพ้นจากชนชั้นเกษตรกรรมไปได้ บางครั้งอาจจะถึงเวลาที่ต้องทบทวนบางสิ่งบางอย่าง

ร่างบางในชุดเสื้อยืดตัวโคร่งกับกางเกงขายาวทรงกระบอก ทำทางทะมัดทะแมง ก้มๆ เงยๆ มองต้นดอกแก้วที่กำลังออกดอกส่งกลิ่นหอมอบอวล มือหนึ่งถือกรรไกรเล่มเล็กคอยเล็มกิ่งไม้ให้ได้รูปทรง ดวงตากลมจับจ้องไปเขียวขจีผ่านเลนส์แว่นอันโตอย่างตั้งใจตั้งใจ

“นี่เธอ”

เสียงเรียกทุ่มต่ำไม่คุ้นหูทำให้ร่างบางสะดุ้งจนผลออกไปตัดเอากิ่งที่ไม่ได้ตั้งใจตัด หญิงสาวหันมามองขุนๆ แต่เมื่อเห็นว่าเป็นใครเธอก็ถึงกับต้องกลืนคำตำลึงกระเพาะไปทันที

“ฉันมาพบคุณลูกจันทร์”

เขมราชแจ้งความประสงค์กับหญิงสาวที่เขาคิดว่าเป็นคนงานคนหนึ่งโน้มน้าวใจจนรี แต่แทนที่เธอจะรีบไปตามจันทร์รีมาพบเขา หรือกล่าวอะไรสักคำ กลับกลายเป็นยืนแข็งทื่อเป็นหิน

“นี่!”

หอมนวนลสะตุงเป็นครั้งที่สอง หญิงสาวยกมือขยับแว่นเช่นทุกครั้งที่เกิดความประหม่า ก่อนละล้าละลักตอบ

“เอ่อ...คะ สักครู่คะ”

ร่างสูงกำยำแม้จะสวมเสื้อยีนแขนยาวถึงข้อมือ แต่ก็ดูออกว่า ภายใต้ออกตัวนั้นเต็มไปด้วยกล้ามเนื้ออันแข็งแรงอย่างผู้ชายที่ ออกกำลังกายสม่ำเสมอ เขาทิ้งตัวลงบนเก้าอี้ไม้ใกล้ๆ ก่อนหยิบ โทรศัพท์มาเช็กข้อมูลเกี่ยวกับรายการสั่งซื้อวัสดุสำหรับสิ่งปลูกสร้าง ใหม่ที่เขาแพลนมานานร่วมปี เมื่อเห็นข้อมูลที่น่าสนใจ เขมราชก็ใช้เวลาต่อจากนั้นครู่คร่างอยู่กับงานโดยไม่สนใจอะไรอีก

หอมนวนลเดินไปยังทิศทางอันเป็นที่ตั้งเรือนหลังเล็กของ พี่สาว แต่สองตากลับคอยหันมามองชายผู้มาเยือนอยู่บ่อยครั้ง จนกระทั่งร่างใหญ่โตของเขาดูเล็กไปถนัดตา เพราะเธอเริ่มเดินห่าง ออกมาเรื่อยๆ

‘หล่อ’ หอมนวนลคิดอย่างกำกั้น พลันดวงหน้าก็แดงระเรื่อ เมื่อนึกถึงผิวเนื้อชายภายใต้ออกยีนของเขา

เพราะแม้แต่นึกถึงคนตัวโต มารู้ตัวอีกที สองเท้าก็มาหยุดอยู่ที่ หน้าบ้านหลังเล็กของจันทร์รีแล้ว หญิงสาวงุนงงอยู่พักหนึ่งกระทั่ง นึกขึ้นได้ว่าตนมาที่นี่เพราะอะไร

‘สมองไปกันใหญ่แล้วยายหอม’

“พี่ลูกจันทร์จะ แพนสุดหล่อมาหาจ้า”

ครูเดียวเจ้าของใบหน้าสวยก็ไต่ลงมาทางบานหน้าต่าง พร้อมกับ คำตอบที่ทำให้หอมนวนงงหนัก

“บอกเขาให้หน่อย ว่าพี่ไม่ว่าง”

“อะไรนะ”

“เธอได้ยินถูกแล้ว พี่ไม่ว่าง ให้เขามาวันหลังเถอะ”

“ไม่ว่าง...ทำอะไรงั้นหรือจ๊ะ ถึงไม่ว่าง” หอมนวนถามย้ำ เธอ มั่นใจว่าจันทร์วิ้งแน่นอน เพราะนอกจากเรียนหนังสือแล้ว พี่สาว เธอก็ไม่ได้มีหน้าที่ทำอะไรในไร่เลย แล้วจะไม่ว่างได้อย่างไร

“อย่าถามมากได้ไหมหอม ไปบอกเขาแค่นั้นพอ”

“ไปพบเขาเดี่ยวเดี่ยวไม่ได้หรือพี่ลูกจันทร์ หรือไม่ก็ช่วยบอก เหตุผลที่มากกว่าไม่ว่างได้ไหม” หอมนวนไม่อยากเห็นใบหน้าหล่อๆ ตอนเศร้านี่นา

“บอกไปแค่นี้ พี่จะพักผ่อน”

โดยไม่รอให้หอมนวนได้ถามอะไรอีก เจ้าของใบหน้าหวานก็ ผลุบหายเข้าไปหลังบานหน้าต่าง หอมนวนก้มหน้านิ่ง จะให้เธอไป บอกเขมราชด้วยเหตุผลที่พี่สาวบอก เธอทำไม่ได้จริงๆ สมองคิดหา ทางอื่นที่ละมุนละม่อมมากกว่าการเดินไปบอกเขมราชตรงๆ

มืออวบอ้วนของหญิงสูงวัยกำลังวุ่นกับเครื่องคิดเลขและ เอกสารในแฟ้มสีดำนันใหญ่ ภายในห้องทำงานที่ผนังด้านหนึ่งเป็นไม้ อย่างดี ส่วนอีกสามด้านเป็นกระจกใสดูปลอดโปร่ง แม่เลี้ยงมณีแดง ในวัยหกสิบปียังดูกระฉับกระเฉงคล่องแคล่ว ผสมสีดอกเลาถูกตัดสั้น แค่นั้นคอยังทำให้อ่อนกว่าวัย สายตาและประสาทการรับรู้ทุกอย่าง ยังทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

แม้จะมีสมรรถกปฏิบัติงานตรงหน้ามาก แต่ร่างที่ผลุบๆ โผล่ๆ อยู่ ด้านนอกก็ทำให้ต้องละความสนใจจากงานตรงหน้า

“ยายหอม จะยืนลับๆ ล่อๆ อยู่อีกนานไหม นี่ถ้าฉันสายตาแย่มากกว่านี้หน่อย คงนึกว่าเป็นพวกโจรย่องเบา”

ร่างบางของคนที่ทำตัวเหมือนโจรย่องเบาค่อยๆ โผล่จากที่กำบังพร้อมกับส่งยิ้มแป้นให้ผู้เป็นป้า พอก้าวเท้าเข้ามาในห้อง หอมนวนก็ทรุดตัวนั่งที่พื้นพร้อมกับคลานเข้าเข้าไปนั่งชิดร่างอวบทันที

“ป้ามณีไปคุยกับคุณแพนพี่ลูกจันทร์หน่อยสิจ๊ะ”

“อ้าว! คุณเขมราชมารี แล้วไปตามพี่เขาหรือยัง”

“ไปแล้ว แต่พี่ลูกจันทร์ให้บอกว่าไม่ว่าง”

ครู่หนึ่งที่แม่เลี้ยงมณีแดงนินวหน้าอย่างไม่เข้าใจ แต่หลังจากนั้นสีหน้าก็กลับไปเป็นปกติราวกับว่าไม่ได้แปลกใจอะไร

“เดี๋ยวฉันจะออกไปคุยกับคุณเขมเสียหน่อยก็แล้วกัน”

ไม่ใช่แค่หอมนวนที่รู้สึกว่าการปฏิเสธผู้มาพบเป็นการเสียมารยาท แต่แม่เลี้ยงมณีแดงก็รู้สึกไม่ต่างกัน เธอเลี้ยงจันทร์นรีมาตั้งแต่วินาทีแรกที่ลืมตาดูโลก ในขณะที่หอมนวนเพิ่งก้าวเข้ามาอยู่ในการอุปการะในวัยเกือบหกขวบแล้ว

หญิงสูงวัยปฏิเสธไม่ได้ว่าตนรักจันทร์นรีมากกว่าหอมนวน ด้วยเหตุผลหลายประการ จันทร์นรีเป็นเหมือนลูกสาวแท้ๆ ของเธอ ในขณะที่หอมนวนเธอมองเป็นเพียงหลานสาวเท่านั้น

และวิธีการเลี้ยงดูก็ทำพิสดารจริงๆ ตรงที่จันทร์นรีเป็นเด็กค่อนข้างเอาแต่ใจ เธอทำตามความต้องการของตนเองโดยไม่คำนึงถึงเหตุผลที่เห็นได้ชัดจนกระทั่งเรื่องบ้านที่จันทร์นรีขอให้เธอสร้างให้ด้วยเหตุผลง่ายๆ ข้อเดียวคือ...

จันทร์นรีไม่ชอบเรือนจอมนรีที่เก่าใกล้ผู้พัง

เหตุผลที่ไม่ควรเป็นเหตุผล แต่แม่เลี้ยงมณีแดงทนฟังข้อเรียกร้องต่อไปอีกไม่ไหว จึงจำต้องทุบกระปุกสร้างบ้านราคาเหยียบล้านให้โดยไม่มีข้อแม้

จะทำอย่างไรได้ในเมื่อเธอเลี้ยงของเธอมาแบบนี้แล้ว

หอมนวนได้แต่มองภาพการสนทนาของผู้เป็นป้ากับชาย
ผู้มาเยือนอยู่ในมุมที่ไม่มีใครสังเกตเห็น อันที่จริงถึงเธอไม่ชอบตัวก็ไม่มี
ใครเห็นอยู่แล้ว เพราะใครกันที่จะสนใจคนไม่น่าสนใจอย่างเธอ

ใบหน้าคมคายดูตึงเครียดในประโยคแรกที่สนทนากับแม่เลี้ยง
มณีแดง แต่แล้วก็ค่อยๆ คลายคิ้วที่ขมวดแน่นลงในเวลาต่อมา ร่างสูง
ใหญ่เหมือนยักษ์ผายมือให้หญิงชรา นั่งลงบนเก้าอี้ไม้ตัวเดิมก่อนที่
ตัวเองจะอ้อมไปนั่งเก้าอี้ตรงข้าม เขาสูดลมหายใจลึกเหมือนต้องการ
ใช้พลังมหาศาลที่จะพูดอะไรบางอย่าง

ยิ่งเห็นอาการดังกล่าวหอมนวนยิ่งใคร่รู้ หญิงสาวก้าวเท้าเบาๆ
ไปยืนอยู่ในจุดที่ใกล้กว่าเดิม กระทั่งได้ยินประโยคสนทนาต่อมามีอย่าง
ชัดเจน

“ผมจะให้ผู้ใหญ่มาสู่ขอจันทร์นรี ที่ผมเรียนคุณป้าก่อนก็เพื่อ
ให้คุณป้าได้เตรียมคิดเรื่อง...เอ่อ...เรื่องสินสอดทองหมั้น ผมไปอยู่
ต่างประเทศมานานไม่คุ้นเคยกับเรื่องเหล่านี้ ถ้าหากเป็นการเสียมารยาท
ผมก็หวังว่าคุณป้าจะให้อภัย แต่จุดประสงค์ของผมเป็นอย่างนั้นจริงๆ
ผมอยากให้จันทร์นรีได้รับสิ่งที่ดีที่สุด”

แม่เลี้ยงมณีแดงรับฟังคำพูดที่หนักแน่นของชายหนุ่มรุ่นลูกอย่าง
สุขุม แทนที่เธอจะดีใจกลับมีแต่ความวิตกกังวล ในสายตาของเธอนั้น
ไม่มีผู้ชายคนไหนจะเหมาะสมกับหลานสาวของเธอมากเท่าชาย
ตรงหน้า แต่ดูเหมือนว่าจันทร์นรีไม่ได้คิดแบบเดียวกัน หญิงสูงวัย
พยักหน้าเบาๆ ก่อนตอบออกไปกลางๆ

“ป้าไม่ได้คิดเรื่องสินสอดเลยนะคุณเขม เพียงแต่เรื่องแบบนี้
คุณเขมต้องคุยกับยายลูกจันทร์ก่อน ถ้าตกลงปลงใจกันแล้ว ป้าก็
ไม่ขัดขวาง จะยินดีมากด้วยซ้ำไป”

“เรื่องนั้นไม่ต้องห่วงนะครับ ผมกับลูกจันทร์คุยกันเรื่องนี้มานานแล้ว เหลือก็แต่ให้ผู้ใหญ่มาสู่ขอ ซึ่งคงไม่เกินสัปดาห์หน้า”

การสนทนายังดำเนินต่อไป ทว่าบุคคลที่สามกลับไม่อยากฟังอีก หอมนวนลออกจากที่ตรงนั้น ชายหนุ่มที่เธอแอบปลื้มมาตั้งแต่เด็กกำลังจะกลายเป็นสามีของพี่สาว เธอควรจะรู้สึกอย่างไรดี หัวใจที่ไม่มีประสบการณ์เรื่องความรักกลับสงสัยว่าจะวางความรู้สึกไว้ตรงไหน ทว่าครู่ต่อมาใบหน้าเศร้าก็แปรเปลี่ยนเป็นรอยยิ้ม เป็นจันทร์นรีก็ถูกแล้ว หนุ่มหล่อกับสาวสวยเหมาะสมที่จะเดินเคียงข้างกัน สิ่งที่ต้องทำคือการบอกให้จันทร์นรีเตรียมตัวต้อนรับญาติผู้ใหญ่ของเขมราชที่จะมาสู่ขอในไม่ช้า

“จะไปทำงานที่กรุงเทพฯ”

เหมือนฟ้าผ่ากลางเรือนจอมนรี เขมราชมีนงกับสิ่งที่คนรักประกาศต่อหน้าผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่ายที่กำลังทำพิธีสู่ขอ

แม่เลี้ยงมณีแดงส่งสายตาขอโทษขอโพยให้กรองแก้ว มารดาของเขมราชด้วยความรู้สึกผิดเปี่ยมล้น ที่หลานสาวพูดจาหักหน้าทุกคนโดยไม่เห็นแก่หัวหงอกหัวดำ แม้แต่สาธิต นายทหารระดับนายพล ญาติผู้ใหญ่ฝั่งเขมราชก็นั่งนิ่งไม่ไหวติง สีหน้าเรียบเฉย

คงจะมีแต่หอมนวนลคนเดียวที่ไม่ประหลาดใจ เธอนั่งพับเพียบเรียบร้อยอยู่บนเรือนไม้อายุร่วมห้าสิบปี มองคนนั้นที่คนนี่ ด้วยรู้ว่าตนไม่มีสิทธิ์แสดงความคิดเห็นใดๆ

“พี่ยังไม่อยากแต่ง ถึงพาใครมาขอ พี่ก็ไม่แต่ง”

“อ้าว! แล้วทำไมไม่คุยกันให้รู้เรื่องก่อนจะ” หอมนวนลโวยวายหลังจากเธอได้ฟังบทสนทนาระหว่างผู้เป็นป้ากับพ่อเลี้ยงหนุ่มก๊ีบนำข่าวดีไปบอกพี่สาว

เธอรู้เรื่องทุกอย่างมาก่อนหน้านี้แล้ว ไขว่ไม่ห้าม แต่มีหรือ

คนที่เป็นลูกไล่มาตลอดอย่างเธอจะเปลี่ยนความคิดของจันทร์นรีได้
เพียงแต่เธอไม่เข้าใจว่าเหตุใดที่สาวจึงทิ้งการแต่งงานเขมราชไปเพียง
เพราะต้องการความซิวไลซ์ในเมืองกรุง ในความรู้สึกรักของผู้หญิงคนหนึ่ง
เธอมองว่าความรักของหนุ่มรูปงามอย่างเขมราชมีค่ายิ่งกว่าสิ่งใด เป็น
ความรักที่เธอฝันหามาตลอดชีวิต แต่ไม่เคยได้สัมผัสแม้แต่เศษเสี้ยว
ถ้าเป็นเธอ เธอจะไม่ยอมปล่อยให้หลุดมือ

“ใช่ค่ะ ลูกจันทร์อรุณสำหรับเรียนมาถึงสี่ปี หวังจะได้ใช้ความรู้ให้
เกิดประโยชน์บ้าง ถ้าหากต้องทำงานอยู่ในไร่ในดอยก็เหมือนว่าทิ้ง
ความรู้ไปโดยเปล่าประโยชน์” จันทร์นรีเรียนจบด้านภาษา ในหัวจึงมี
แต่ภาพตัวเองที่สวมเสื้อผ้าแพชั่น ถือแพ้มอกสาร ทำงานในห้องแอร์
ตอนนี้แม้แต่ใบหน้าอันหล่อเหลาของเขมราชเธอยังไม่ยอมก้มมอง

หอมนวนลมองใบหน้าที่เคยมีแต่รอยยิ้มอยู่เป็นนิตย์อย่างสด
สดใหม่ เขาทำหน้าราวกับว่าโลกทั้งใบกำลังจะถล่มลงตรงหน้า เธอ
ไม่เคยมีคนที่จริงใจไม่รู้ว่าการถูกปฏิเสธการแต่งงานเป็นอย่างไร จะเสียใจ
เช่นเดียวกับการรักคนที่เขาไม่ได้รักเราเหมือนที่เธอเป็นอยู่หรือไม่

“ลูกจันทร์แค่ขอเลื่อนการแต่งงานออกไปก่อน ไม่ได้ยกเลิกนี่คะ
จากนั้นอีกสองปีเราค่อยมาคุยเรื่องนี้กันใหม่ก็ได้ นะคะคุณเขม”

“แต่ผมรอมาตั้งสามปีแล้วนะครับลูกจันทร์ รอทั้งที่เห็นหน้ากัน
ทุกวันผมยังแทบทนไม่ได้ แล้วจะให้รออีกสองปีโดยไม่ได้พบกัน
ผม...” เขมราชสายหน้าไม่ยอมรับการตัดสินใจของคนรัก

“ไม่รู้จะคะ ลูกจันทร์ขอพูดแค่นี้ ถ้าคุณเขมไม่ตกลง เราก็เลิก
กัน”

จันทร์นรีประกาศกร้าว เธอลุกขึ้นแล้วเดินลงบันไดบ้านไป ทิ้ง
ให้ผู้หญิงใหญ่ที่นั่งอยู่กลายเป็นหัวหลักหัวตอ

กรองแก้วตระหนกตกใจ อับอายจนหน้าชากับการกระทำของ
ว่าที่ลูกสะใภ้ ทว่าร่างบอบบางของหญิงสูงวัยกลับนิ่งไม่ไหวติง ไม่มี

แม้แต่คำพูดหลุดออกมาจากปากสักคำ

หลังจากคนที่เข็นต้นเหตุหายลับไปแล้ว คนที่เหลือก็นั่งมองหน้ากันโดยไม่พูดอะไร กระทั่งสาธิตขอตัวกลับไปพร้อมกล่าวกับกรองแก้วเมื่ออยู่ตามลำพังด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย

“ผมคิดว่าคุณกรองแก้วต้องเตรียมใจไว้หน่อย ลูกชายคุณอาจต้องนำตาเข็ดหัวเข่า”

แสงจากพระจันทร์เต็มดวงสาดส่องพื้นดินอันมีมิติของ
ไร่จอมนรีให้สว่างไสว หอมนวนแหงนมองท้องฟ้าด้วยจิตใจหดหู่ ดวงจันทร์จะปรากฏก็ต่อเมื่อฟ้ามืดลง แต่จันทร์ในใจอย่างเขมราชนั้น ไม่มีวันหายไปแม้ยามหลับหรือยามตื่น

เขมราช คือผู้ชายคนเดียวที่หอมนวนคิดถึง เธอไม่รู้ว่ามันคือความรักหรือไม่ เพราะความเป็นเด็กไม่ยอมโตทำให้เธอไม่เคยได้ใกล้ชิดชายคนไหนเลยแม้จะอายุสิบแปดปีแล้ว เขมราชเป็นผู้ชายคนเดียวที่เธอใกล้ชิดที่สุด แต่กระนั้นก็ไม่เคยได้พูดคุยด้วยเลยแม้แต่ครั้งเดียว ทุกครั้งที่เขามาหาจันทร์นรี เขาก็สนใจแต่พี่สาวเธอ มองเธอเป็นแค่ต้นไม้ใบหญ้า

แต่ใครจะสนใจ เธอแค่ชอบมองเขา ชอบความเป็นสุภาพบุรุษ ชอบคำพูดหวานๆ ของเขาที่คอยบอຍยอจันทร์นรี มันหวานซึ่งจนเธอเก็บเอาไปฝัน หากเธอจะมีคนรักสักคน ขอให้คล้ายเขาแค่ครั้งหนึ่งก็ยิ่งดี

วันนี้หอมนวนได้เห็นแวตาร้าวรานของชายหนุ่มเป็นครั้งแรก มันบาดหัวใจได้อย่างไม่น่าเชื่อ ได้แต่ภาวนาให้จันทร์นรีเห็นคุณค่าในความรักของเขา เธอไม่อยากเห็นเขาเสียใจ และไม่ยากให้พี่สาวคนเดียวของเธอต้องสูญเสียผู้ชายที่ดีที่สุดไป

“ยังไม่นอนอีกหรือคุณหอม”

เป็นเสียงของสาวใช้วัยสิบหกปีที่มีชื่อแสนไพเราะว่าแสงระวี ไบหนักลมม้วนเป็นลูกทวดด้วยแป้งพม่าสีเหลืองนวล แสงระวีไม่ใช่สาวพม่า แต่หากจะมีเชื้อสายอยู่บ้างในพื้นที่สูงสุดของภาคเหนือก็คงจะไม่แปลกนัก

“ยังไม่่วงเลยแสง นั่งมองพระจันทร์จนเพลิน”

“ทำตัวเป็นนางเอกยุคโบราณไปได้ นะคะ เวลาแบบนี้ อายุเท่านี้ ไปนั่งดูละครหลังข่าวหรือไม่ก็รายการเพลงวัยรุ่นน่าจะเหมาะกว่าหรือคะ” แสงระวีถึกผ้าถุงตัวขาวขึ้นแล้วนั่งลงบนลานไม้ไผ่กั้น กับเจ้านายสาว

“เธอก็พอกัน คำพูดคำจาเหมือนไม่ใช่เด็กอายุสิบหก เหมือนคนอายุหกสิบมากกว่า”

“โอ้! คุณหอม ว่าแสงอีกแล้ว” แสงระวีกระเจ้ากระงอด แต่พูดก็พูดเถอะ ถ้าเทียบกันแล้ว แสงระวีรู้จักโลกภายนอกมากกว่า หอมนวลหลายเท่านี้

“ล้อเล่นน่า” หอมนวลมักเย้าหยอกสาวใช้ “นี่แสง เธอคิดว่าพี่ลูกจันทร์คิดอะไรอยู่ ฉันไม่เข้าใจเลย”

“ไม่เข้าใจเรื่องอะไรคะ”

“ถ้าเธอเป็นพี่ลูกจันทร์ เธอจะทำยังไงกับเหตุการณ์วันนี้ล่ะ”

“ก็ไม่ทำอะไร นอกจากรีบกำหนดวันแต่งงานให้เร็วที่สุด” แสงระวีพูดไปดวงตาก็เป็นประกาย แสดงให้เห็นว่าไม่ใช่แค่หอมนวลที่คลั่งไคล้ เขมรราช

“นั่นสิ แต่พี่ลูกจันทร์กลับปฏิเสธ เล่นเอาคุณพ่อเลี้ยงร่างยักษ์หน้าหงอยเป็นหมาเหงา” หอมนวลเกยคางมกับลำแขนของตัวเอง ซึ่งพาดอยู่บนพนักเก้าอี้ที่เธอนั่ง ทำหน้าหงอยเหมือนหน้าของเขมรราช เมื่อตอนกลางวันไม่มีผีด

“อืม...โดยปกติแล้วคนที่ทั้งหล่อ ทั้งรวย แถมโรแมนติกอย่างพ่อเลี้ยงเขมรเนี่ย ยากที่จะมีใครกล้าปฏิเสธ แต่แสงเคยดูในทีวีนะคะ

นางเอกตัวจริงจะไม่ยอมรักรักพระองค์ง่ายๆ ต่อให้พระเอกรวล้นฟ้า เป็นมหาเศรษฐี เพราะว่าจะได้ไม่ดูไร้ค่าในสายตาของผู้ชาย อะไรที่ได้ มายากๆ มักมีคุณค่า บางทีคุณลูกจันทร์อาจจะเข้าข่ายนั้น” คนแก่แดด แก่ลมพุดด้วยความเชื่อมั่นในความคิดของตนเอง

“จ้ะน้หรือ ถึงแม้ว่าเราจะรักเขามากก็ต้องทำหรือแสง”

“คุณหอมจะไปรู้อะไร คนไม่สวยไม่เข้าใจเรื่องแบบนี้หรือคะ”

หอมนวลคล้อยตามแสงระวีไปกว่าครึ่ง แต่มาสะดุดประโยค สุดท้ายที่ทำให้เธอถึงกับต้องหรีตา แสงระวีเริ่มขยับตัวเพราะคิดว่าตน ไปแหงยั้งแทนเข้าให้แล้ว คราวนี้คงได้ช็อกตายเป็นแน่

“อย่างนะคะคุณหอม แสงพุดเล่นนะคะ”

หอมนวลนับหนึ่งไม่ถึงสิบ คว่าไปที่เอวของแสงระวีแล้วจ้จ้น สาวร่างป้อมดินร่ำๆ พยายามหลบหนี แต่คนเป็นเจ้านายตัวสูงกว่า ย่อมได้เปรียบ มาว่าเธอไม่สวยหรือ แบบนี้ต้องจ้ให้ตาย

คืนนั้นความเศร้าของหอมนวลจางหายไปได้เล็กน้อยจากการ ปะทะคารมกับแสงระวี ได้แต่หวังว่าวันรุ่งขึ้น เธอจะเห็นใบหน้าหล่อ- เหลาของเขมราชเปื้อนรอยยิ้มเช่นที่เคยเป็น

2

เลอะเลือน

ถึงล้มด้วยโชครวนก็ไม่สามารถห้ามความปรารถนาของ จันทรนรีได้ แม้แต่แวตาศร้าวสร้อยของเขาก็ไร้พลังที่จะจูดั้งเอาไว้ได้ เขมราชยอมปล่อยให้คนรักทำตามความต้องการ เพราะรักจันทรนรี มากจนไม่อาจขัดใจเธอได้ สิ่งที่ได้ก็คือรอ และต่อให้รออีกกี่สิบปีเขาก็ยินดี หากว่าเธอมั่นคงในความรักที่มีต่อเขาไม่เปลี่ยนแปลง

‘คุณเขมอย่าทำหน้าที่แบบนั้นสิคะ ลูกจันทรไปอยู่แค่กรุงเทพฯ นั่งเครื่องชั่วโมงเดียวก็ถึงแล้วนะคะ’

‘ถ้าลูกจันทรไม่เบื่อ ผมสัญญาว่าจะบินไปหาทุกวันเลย ถ้าทำได้’

‘มากไปค่ะ แบบนี้คงไม่ต้องได้ทำอะไรกันพอดี รอลูกจันทรนะคะ อีกแค่สองปี’

แม้จะมีความมุ่งมั่นอย่างเต็มเปี่ยม แต่เอาเข้าจริงนายหัวคนใหม่ก็ยุ่งวุ่นวายกับการบริหารฟาร์มแสงอรุณจนไม่มีเวลาทำตามคำเรียกร้องของหัวใจ

ช่วงเดือนแรกเขาโทรศัพท์หาลูกจันทรวันละสามเวลา แต่ด้วยเวลาว่างที่ไม่ตรงกัน ซึ่งส่วนมากจะเป็นฝ่ายเมืองกรุงที่ปฏิเสธการสนทนา จนชายหนุ่มต้องลดจำนวนครั้งในการโทร. ให้น้อยลง จาก

วันละหลายครั้งเหลือแค่วันละครั้ง และลดลงเรื่อยๆ จนเวลานี้ผ่านไปเกือบปี การติดต่อกันระหว่างเขากับจันทร์นรีจึงกลายเป็นเพียงการฝากข้อความเท่านั้น

เขมราชสวมกางเกงยีนราคาแพงที่เปราะเปื้อนคราบฝุ่นดินจนไม่เหลือเค้าเดิม เสื้อเชิ้ตแขนยาวสีเทาเข้มพับแขนแบบลวกๆ จนยับยู่ยี่ รองเท้าหนังเหยียบย่ำบนพื้นดิน ทุกย่างก้าวดูทะมัดทะแมง เขาจับจ้องกลุ่มคนงานที่กำลังเคลื่อนย้ายถึงบรรจุนมวัวจนไม่ทันได้สังเกตเห็นก็คิดขวางเบื่องหน้า

“โธ้ย! ร้อนๆ”

ร่างสูงใหญ่ปะทะเข้ากับความร้อนไหวอย่างจัง หันมาอีกทีก็เห็นร่างของหญิงสาวแรกวันที่ดูชะมุกชะมอมกองอยู่ทีพื้น มือข้างหนึ่งยังกำหูหิ้วของหม้อใบเล็กไว้แน่น แม้อาหารที่บรรจุภายในจะหกไปเกือบหมดแล้ว น้ำแกงร้อนๆ กระจอกเลอะตั้งแต่หน้าอกเรื่อยมาจนถึงต้นขา

“นี่! เป็นอะไรหรือเปล่า” เขมราชย่อตัวลงไปแตะแขนหญิงสาวอย่างเป็นห่วง แต่เมื่อเห็นตำแหน่งที่แกงหกใส่ เขาก็ลังเลที่จะช่วยปิดเศษอาหารออกให้ ทำได้แต่มองผิวภายในเสื้อยึดตัวเก่าที่เริ่มเห่อแดงเพราะพิษความร้อนอย่างรู้สึกผิดเท่านั้น

ดวงตาคมเข้มของชายตรงหน้าทำให้หญิงสาวตัวแข็งเป็นหิน และแทนที่เธอจะมีสีหน้าเจ็บปวดเพราะความร้อน ใบหน้ามอมแมมกลับปรากฏรอยยิ้มบางๆ เหมือนคนกำลังล่องลอยอยู่ในห้วงแห่งความฝัน

“ไม่เป็นอะไรค่ะ ขอโทษนะคะ ดิฉันไม่ทันระวัง” หอมนวนยืนขึ้น ปิดเศษอาหารออกจากตัว ใครจะไปนึกว่าคนที่คิดถึงจะปรากฏตัวขึ้นต่อหน้าราวกับปาฏิหาริย์

“เธอคือ...” เขมราชคลิบคล้ายคลิบคิดว่าเคยเห็นหญิงสาว

ที่ไหน แต่นึกอย่างไรก็นึกไม่ออก

และนั่นทำให้รอยยิ้มของหอมนวนลจางหายไปทันที เธอเคยคิดว่าเขมราชไม่สนใจเธอ แต่ไม่นึกเลยว่าเด็กผู้หญิงที่เขาพบบ่อยเท่าๆ กับจันทร์นรีจะมีค่าไม่ต่างจากดอกไม้

‘คนบ้า! สมองเลอะเลือนหรือยังไงกัน’

“ไม่สำคัญหรอกค่ะ คุณเขมราช ธนพัฒน์ธาดา ขอตัวนะค่ะ” หอมนวนเรียกชื่อพร้อมนามสกุลเสร็จสรรพ เธอจดจำเขาได้ทุกเรื่อง แต่เขากลับไม่มีเธอแม้แต่เศษเสี้ยวความทรงจำ

คำพูดจะฉานทำให้คนฟังแปลกใจ ผู้หญิงกะโปโลที่ดูภายนอกว่าไร้การศึกษากลับเรียกชื่อเขาได้อย่างชัดถ้อยชัดคำ ทั้งคำเรียกแทนตัวเองว่าดิฉัน ก็ประหลาดเกินกว่าจะใช้กับสถานที่แบบนี้ ทำราวกับว่าอยู่ในรั้วในวัง

“เดี๋ยวลี” พ่อเลี้ยงหนุ่มเอ่ยปากรั้งไว้เมื่อหญิงสาวปริศนาทำท่าจะเดินหนี จังหวะที่เธอหันมา ทำให้เขาได้มีโอกาสพินิจเสี้ยวหน้าเรียวที่มีแว่นอันโตสวมอยู่ ความทรงจำที่เลือนรางก็เด่นชัดขึ้นในทันที “อ้อ! นึกออกละ เธอเป็นเด็กที่เดินตามลูกจันทร์ใช่ไหม”

เขมราชกล่าวเนิบนาบ ไม่มีแม้แต่แวตารู้สึกผิดที่เขาหลงลืมเธอ ถ้าให้หันก็คงนับไม่ถ้วนว่าเขาเคยพบเธอกี่ครั้ง อาจจะมากกว่าร้อยครั้งด้วยซ้ำ

‘เด็กที่เดินตามลูกจันทร์’

หอมนวนลงจมูกจนแว่นตาเลื่อนลงมาเกือบถึงปลายจมูกแล้ว เขาช่างให้เกียรติเธอเสียจริงที่ยกฐานะอันสูงส่งให้ หญิงสาวแทบพ่นลมหายใจออกมาอย่างสุดเชิง ทว่ายังเก็บอาการเพราะกลัวจะเป็นการเสียมารยาท

“จะคิดแบบนี้ก็ได้ค่ะ” หอมนวนลดแว่นตากลับไปอยู่ตำแหน่งเดิม

“แล้วนี่เธอไม่เป็นไรใช่ไหม เจ็บตรงไหนหรือเปล่า”

ไม่เพียงแต่ถาม แต่เปลวเหลืองบมองส่วนของร่างกายที่ถูก น้ำแกงรดใส่ ใจไม่ได้คิดอะไรเกินเลย แต่คนถูกมองรีบยกมือขึ้นปิด หน้าอก สีหน้าท่าทางตื่นตระหนกราวกับว่าคนตรงหน้ากำลังจะใช้กำลัง ช่มเหง

“ไม่เป็นไรค่ะ น้ำแกงแค่นี้ทำอะไรผิวหนังด้านๆ ของดิฉันไม่ได้หรอก นะคะ ถ้าไม่เรียกว่ามณีละก็ไม่แน่”

“เดี๋ยวนะ เธอหมายถึงแม่เลี้ยงมณีแดงงั้นหรือ”

ความทรงจำที่ฝังลึกค่อยๆ ปรากฏขึ้นอีกครั้ง เขาจำได้ว่าจันทร์- นรีเคยแนะนำเด็กคนหนึ่งให้รู้จักในฐานะที่เธอเป็นลูกพี่ลูกน้อง และ จำได้แม่นยำว่าแม่เลี้ยงมณีแดงมีหลานสาวแค่สองคน ดังนั้นหญิงสาว ตรงหน้าคงจะเป็นน้องสาวของจันทร์หรืออย่างแน่นอน ทว่านี่ก็อย่างไร ก็นี่ชื่อไม่ออก

“ใช่ค่ะ แล้วถ้าพ่อเลี้ยงเป็นห่วงดิฉันจริงๆ ก็กรุณาเลิกถามแล้ว ปล่อยดิฉันไปทายาเสียทีเถอะ อีกอย่าง ดิฉันต้องรีบไปตักแกงมาใหม่ ต้องแลกกับไม้เรียวหนึ่งทีด้วย”

เขมราชเปลอยยิ้มออกมาพร้อมกับคำพูดของหญิงสาว

“ดูลักษณะเธอก็ไม่ใช่เด็กน้อย โตพอที่จะฟันไม้เรียวได้แล้วมั้ง”

หอมนวนลไม่สนใจ เธอมองหาฝ่ามือที่กระเด็นหายจนเจอว่า มันหล่นห่างออกไปสองสามก้าวจึงรีบเดินไปเก็บ ทว่าคนความจำ เลอะเลือนก็ถามคำถามที่ทำให้เธอหมดความอดทน

“นี่...ยายแวน แล้วเธอชื่ออะไรอะ”

“ถ้าพ่อเลี้ยงจำดิฉันไม่ได้ขนาดนี้ พ่อเลี้ยงก็อย่าถามให้เสียเวลา เลยค่ะ เพราะถึงบอกไปสุดท้ายก็คงลืมอยู่ดี ฉะนั้นอย่ารู้เลยจะดีกว่า”

หอมนวนลเดินออกมาจากตรงนั้นทันที เป็นครั้งแรกที่เธอได้คุย กับเขายาวขนาดนี้ แม้เพียงไม่กี่นาทีก็ตาม แต่เหตุใดการสนทนา

ครั้งนี้จึงตอกย้ำความรู้ตัวของเธอได้อย่างร้ายกาจ เธอจะต้องเสียใจไปทำไม ควรมิให้เสียมากกว่า

หลังจากถูกตำหนิเรื่องความซุ่มซ่ามจนหูชา หอมนวนลก็รีบออกมาจากไร่จอมนรีด้วยกลัวว่าหากช้ากว่านี้ บ้านโน้นจะรับประทานอาหารกันเสร็จเรียบร้อยแล้ว เดินไม่ถึงสิบนาทีก็ถึงเรือนแสงอรุณ เรือนไม้โบราณอายุร่วมร้อยปีแต่ยังดูแข็งแรงมั่นคง

ตระกูลของเขมราชเป็นตระกูลเจ้าเก่าแก่ แม้เชื้อสายเจ้าจะสิ้นสุดลงที่ปู่ของเขา แต่กระนั้นชื่อเสียงของตระกูลก็เป็นที่ยู่อักดีในเชิงร่าย

ฟาร์มแสงอรุณกว้างใหญ่ไพศาล หอมนวนลเคยวิ่งเล่นตั้งแต่เด็ก เดินเล่นทั้งวันจนเหนื่อยก็ยังไม่ทั่ว อาณาบริเวณกว้างสี่พันไร่แบ่งเป็นฟาร์มปศุสัตว์ และพื้นที่สำหรับปลูกพืชอาหารสัตว์จำพวกธัญพืช ข้าวโพดไร่ และข้าวสาลี

ไร่ดอกไม้จอมนรีเล็กเป็นมดไปเลยเมื่อเทียบกับฟาร์มวัวแห่งนี้

“สวัสดิ์คะ ป้าจันเบ็ง” หอมนวนลกล่าวทักทายหญิงร่างท้วมแม่บ้านวัยห้าสิบปีที่กำลังสาละวนอยู่กับหม้ออาหารใบใหญ่

“คุณหอม เป็นหยังมาจ้านักเจ้า ป้าก็คิดว่าคุณจะมาละ” จันเบ็งสนิทสนมกับหอมนวนลเป็นอย่างดี ด้วยเพราะหญิงสาวแหวะเวียนมาที่ฟาร์มแสงอรุณเป็นประจำตามคำสั่งของแม่เลี้ยงมณีแดง ที่มักเพื่อแผ่อาหารเย็นมาให้ลิ้มรสอยู่เสมอ

“มาตั้งนานแล้วคะ แต่เจ้านายบ้านะสิคะ เดินยังงังไม่รู้ชนหอมลิ้ม แกงหกเลอะเทอะหมดเลย” หอมนวนลนึกแล้วก็ขุ่นมัว ไม่ใช่เพราะเขาชนเธอลิ้ม แต่เป็นเพราะเขาจำเธอไม่ได้ต่างหาก

“หายามาทาเตอะ พองใหญ่ละเจ้า” หญิงสูงวัยพินิจดูทั่วร่างก็ตกใจ เมื่อเห็นรอยแดงที่ไหลมาจากคอเสื้อของหญิงสาว

“ไม่เป็นไรค่ะป้าจันเบ๊ง หอมว่าเดี๋ยวหอมกลับไปททายที่บ้าน
ดีกว่า ไกลค่าแล้ว” หญิงสาวกล่าวด้วยรอยยิ้ม

“จะรีบไปไหนล่ะจะหนูหอม”

น้ำเสียงคุ้นหูทำให้หอมนวนลยิ้มกว้าง หญิงสาวหมุนตัวกลับเพื่อ
หันมาสนทนากับกรองแก้ว แต่กลับพบบุคคลที่ทำให้หัวใจกระตุกอย่าง
แรงยืนนิ่งอยู่ด้านหลังร่างบอบบางของหญิงสูงวัยที่เธอคุ้นเคย

“อยู่ทานข้าวด้วยกันก่อนสิจ๊ะ ไถโทษที่ลูกชายป้าทำหนูเจ็บ”

“สวัสดิ์ค่ะคุณป้า” หอมนวนลยกมือไหว้ เธอเปลอเสยผมที่ร่วง
ลงมาปิดหน้าตัดใบหูด้วยอาการประหม่า เป็นครั้งแรกที่ถูกเขมราชมอง
จ้องอย่างเอาเป็นเอาตายแบบนี้

ชายหนุ่มยิ้มมุมปาก แวดตาที่เคยเรียบเฉยไหวระริกเมื่อได้พบ
หญิงสาวเฝ้าปากกล้าอีกครั้ง

“ฉันรู้แล้วว่าเธอชื่ออะไร” เขมราชเดินอ้อมมารตามายืนตรงหน้า
หญิงสาว ซึ่งตอนนั้นเอาแต่ก้มหน้าก้มตา “หอมนวนล ชื่อกับตัวเหมาะสม
กันดีจริง เขยเหมือนกันเลย”

หอมนวนลได้แต่กัดปากตัวเองหวังสะกดกลิ่นอารมณ์เมื่อได้ฟัง
คำวิจารณ์ของคนร่างยักษ์ เธอเคยได้ยินแต่คำพูดหวานๆ ของเขา
เมื่ออยู่กับจันทรนรี ไม่คิดเลยว่าจะปากคอเราะรายไม่เบา

“ค่ะคุณเขมราช ดิฉันชื่อหอมนวนล” เธอเซ็ดหน้าบ่อยๆ พยายาม
ปกปิดอาการประหม่า

แต่กลับกลายเป็นว่าทำให้หญิงสูงวัยสองคนหัวเราะพรีด กรอง-
แก้วโบกมือไปมา ขบขันกับสรรพนามที่หญิงสาวใช้เรียกแทนตัวเอง

“หนูหอม ไม่ต้องใช้คำพูดเป็นการขานนนั้นก็ได้ เรียกพี่เขา
ว่าพี่เขมก็พอ แล้วดิฉันดิฉันอะไรนี่ ไม่ต้องใช้ ก็เรียกแทนตัวเองอย่าง
ที่หนูเรียกเวลาคุยกับบ้านั้นแหละ”

ดวงตาภายใต้กรอบแว่นอันโตกลอกไปมาอย่างสับสน จะให้

เรียกแบบนั้นได้อย่างไร เธอกับเขาแทบไม่เคยได้สนทนากันสักครั้ง จะใช้คำพูดที่สนิทสนมอย่างนั้นดูจะเป็นผู้หญิงใจกล้ามากไปหน่อยไหม หอมนวนเริ่มคิดไปไกลเกินเหตุ

“แต่...” หญิงสาวอีกอึก มองหน้าเขมราช อยากรู้ว่าเขาจะว่าอย่างไร

“เธออายุเท่าไร? ยายแวน?”

“สิบเก้าค่ะ”

“งั้นก็ต้องเรียกฉันว่าพี่ เพราะฉันแก่กว่าเธอตั้งเก้าปี”

น้ำเสียงนุ่มนวลของเขากับแววตาอ่อนโยนที่มองมา ทำให้หัวใจคนฟังพองโต โชคดีที่ใบหน้าเธอยังเลอะคราบดินจากการทำงานในไร่ ไม่เช่นนั้นเขาคงได้เห็นหน้าเธอหน้าแดงแค่นั้น

“ตั้งเก้าปี คงเป็นพี่ไม่ได้แล้วค่ะ น่าจะเป็นคุณน้ำเขมมากกว่า”

“แวน” เขมราชหรีตตามองอย่างไม่พอใจ

“หอมขอเรียกว่าคุณเขมก็แล้วกันค่ะ ให้เรียกพี่เขม หอมคง...”

“อะไร” เขมราชทำเออถาม

“เรียกไม่ลงค่ะ เหมือนมีพี่หน้าแก่ยังไงไม่รู้ เรียกคุณค่อยปกติหน่อย คิกๆ”

ไม่ใช่แค่หอมนวนที่หัวเราะ แต่กรองแก้วกับจันเบ็งก็พลอยหัวเราะไปด้วย อาหารเย็นวันนั้นจึงนับเป็นสะพานที่ทำให้หอมนวนก้าวข้ามมาอยู่ในความทรงจำของเขมราช แม้จะช้าไปมาก...แต่ก็ยังดีกว่าไม่มีโอกาสเลย

เวลาเย็นย่ำ คนงานกว่าสองร้อยคนทยอยกลับที่พัก เขมราชยืนนอกดอกฟิงรั้วคอกม้าพลาจกวาดตาสำรวจความเรียบร้อยสองเดือนมานี้ ฟาร์มแสงอรุณบุกเบิกพื้นที่ว่างเปล่าเพื่อทำไร่ร่องนุไม่ได้หวังค้ำกำไรจากผลผลิต แต่เพื่อปรับปรุงทัศนียภาพให้พร้อมกัน

การเปิด ‘แสงอรุณอันนี้บันส์’ ร้านอาหารซึ่งจะเป็นสถานที่พักผ่อนแห่งใหม่ให้บรรดาเหล่าฮิปสเตอร์ได้ใกล้ชิดกับธรรมชาติ มีมุมถ่ายรูปเก๋ๆ ดึงดูดความสนใจมากขึ้น

ด้วยเหตุนี้ พ่อเลี้ยงหนุ่มจึงแทบไม่มีเวลาคิดถึงจันทร์นรีเลย ตลอดสองเดือนที่ผ่านมา เขาไม่ได้ติดต่อไปและจันทร์นรีก็ไม่ได้ติดต่อกลับมา เข้าใจว่าเธอคงจะวุ่นวายกับการทำงานเช่นเดียวกับเขา แต่อีกไม่ถึงหกเดือนก็ครบกำหนดที่จันทร์นรีจะกลับมาอยู่ไร่จอมนรีอย่างถาวร ถึงเวลานั้นเขาจะทวงสัญญาที่เธอเคยให้ไว้โดยไม่รั้งรอ

แค่คิดถึง หัวใจก็อิมเมมไปด้วยความสุข

จังหวะเดียวกับที่เขมราชกำลังทอดสายตาไปเรื่อยเปื่อย เบื้องหน้าก็ปรากฏภาพที่เขาเริ่มชินตา หญิงสาวร่างผอมบาง สวมแว่น อันโต สวมเสื้อยืดตัวโคร่ง กางเกงยาวถึงตาตุ่ม หน้าตามอมแมม ในมือมักถือหม้อใบเล็ก หรือไม้กอล์ฟใส่อาหารอยู่เสมอกำลังเดินมาทางเขา

“ยายเหม็น” เขมราชตะโกนเรียก กระตุกยิ้มอย่างอารมณ์ดี แม้ไม่ใช่ชื่อตน แต่คนถูกเรียกก็หันทันทีด้วยรู้ว่าเป็นตัวเอง ชายหนุ่มยิ้มกว้างเมื่อหญิงสาวหันมาตามเสียงเรียก ก่อนเดินเข้าไปหา ใจเฝ้าวประสาทโดยเฉพาะ

“ในหม้อนี้ ผีมือแม่เลี้ยงมณีแดงหรือผีมือเธอ ฉันจะได้อร่อยกินได้หรือเปล่า”

“แกงในหม้อเป็นผีมือป้ามณี กินได้ไม่ต้องห่วงค่ะ แล้วหอมก็ชื่อหอม เรียกชื่อคงไม่ยากเกินไปนะคะคุณเขม” หอมนวลไม่ได้ถือสาจริงจัง เริ่มชินแล้วด้วยซ้ำไป ถ้าไม่เรียกยายเหม็น ก็เรียกว่ายายแว่น ทั้งสองชื่อไม่ได้ดีไปกว่ากันเท่าไรนัก

“ชื่อหอม แต่ไม่เห็นหอม” เขมราชแก้งย่นหน้าเข้าไปใกล้ ทำจมูกฟุดฟิด

หอมนวนวลตัวแข็งที่เอื้อมไปหน้าคมคายยื่นมาเกือบชิด แต่อีกฝ่าย
ยังทำหน้าทะเล้นโดยไม่รู้เลยว่าทำให้เธอใจเต้นแรงจนแทบจะทะลุออกมาจากอก

“คะ ใครจะไปตัวหอมเหมือนพี่ลูกจันทร์ละคะ ทั้งหอมทั้งสวย”
หอมนวนวลพูดไปก็ยิ้มไป นึกอิจฉาพี่สาวที่ทำให้คนตรงหน้ายิ้มได้เสมอ
แม้เพียงแค่ว่าถึง ทว่าในความอิจฉาก็มีความยินดีอย่างเปี่ยมล้น
ที่ผู้หญิงที่โชคดีคนนั้นเป็นจันทร์นรี

ใช่!...ยิ่งได้ฟังคำพูดของหอมนวนวล เขมราชก็ยิ่งคิดถึงจันทร์นรี
อีกหกเดือนก็ครบกำหนดที่จันทร์นรีเคยให้สัญญาไว้ว่าจะกลับมา
กำหนดวันแต่งงาน ไม่น่าเชื่อว่าตลอดปีครึ่งเขากับจันทร์นรีไม่ได้พบ
กันเลย พอถึงเวลานัดก็มีเหตุให้ต้องเลื่อนทุกครั้ง

ชายหนุ่มเข้าใจว่าเธอคงกอบโกยทำงานอย่างเต็มที่ด้วยรู้ว่าตน
มีเวลาไม่มาก การที่จะละเลยเขาไปบ้างจึงเป็นเรื่องที่เขาไม่คิดถือสา

“ฉันมีเรื่องให้เธอช่วย” เขมราชไม่รอให้หอมนวนวลตอบตกลง
เขารีบกวักมือเรียกคนงานหนุ่มที่ยืนอยู่ไม่ไกลก่อนคว้าหม้อในมือ
หอมนวนวลส่งให้

“เอานี้ไปให้นายแม่นะ แล้วบอกว่าหอมนวนวลไปทำธุระกับฉัน”
เขมราชคว้ามือคนตัวเล็กให้เดินตาม

หอมนวนวลงุนงง กว่าจะรู้ตัวก็เมื่อร่างบอบบางปลิวไปตามแรงดึง
ของคนตัวโต หญิงสาวมองมือหนาที่เกาะกุมมือเธอไว้แน่นเหมือนเห็น
สิ่งแปลกประหลาด ก่อนหน้านี้เธอกับเขาแทบไม่มีโอกาสเกี่ยวข้องกัน
เลย เธอเหมือนอยู่คนละโลกกับเขาด้วยซ้ำ แต่ตอนนี้...เขากำลังจับมือ
เธอ

หญิงสาวมองแผ่นหลังแข็งแกร่งที่ไหลเอนตามท่วงท่าการเดินทาง
ด้วยความรู้สึกอู่นวบไปทั้งหัวใจ

“ไปไหนคะคุณเขม”

“มาเถอะน่า”

เขมราชจุ้งมือหอมนวนมายังคอกม้า เขากระตุกกลอน ประตูรั้วแล้วดึงม้าหนุ่มสีน้ำตาลเข้ามาดูรูปร่างสง่างามออกมา อีกฝ่าย อ้าปากค้าง เพราะไม่เคยเห็นม้าตัวไหนสูงใหญ่เท่าเจ้าตัวนี้มาก่อน

“จะมองตาค้างอีกนานไหม” เขมราชเรียกสตีหญิงสาว “ตัวนี้ ชื่อพยัพหมอก เรียกชื่อมันสิ”

“พยัพหมอก ชื่อน่ารักจัง” หอมนวนสัมผัสผ้าที่แขงคอของพยัพหมอกอย่างเบาเมื่อ

เขมราชขึ้นไปนั่งบนหลังม้า จากนั้นจึงส่งมือให้หญิงสาวที่มัวมอง เพื่อนใหม่ไม่วางตา “ขึ้นมาสิ”

คนถูกชวนส่ายหน้าเร็วๆ ปฏิเสธ “อย่าเลยคะ เดี่ยวหอมเดินตามดีกว่า”

“มันไกล ฉันถึงได้ขี่ม้าไป ถ้ามัวรอเธอเดินตาม ฟรุ้งนี้ก็ไม่ถึง ขึ้นมาเร็ว!”

“แต่ว่าตัวหอมมีแต่เหงื่อ สกปรกคะ”

“เร็วๆ อย่าให้ต้องบังคับด้วยกำลัง” เขมราชบอกเสียงเข้ม

หอมนวนจนปัญญาที่จะขัดคำสั่ง เธอส่งมือให้เขา ครู่เดียวก็ถูกดึงขึ้นไปนั่งซ้อนอยู่ด้านหลังของร่างแข็งแรง

“เกาะแน่นๆ”

ไม่ต้องให้บอกกรอบสอง เพราะทันทีที่เขากระตุกเชือกที่คอเจ้าม้าหนุ่ม การเคลื่อนไหวอย่างกะทันหันทำให้หอมนวนตกใจจนผวาออกเວเขาแน่น แทนที่จะได้ยินเสียงตำหนิกลับกลายเป็นเสียงหัวเราะของเขมราชที่ขบขันนักรหา

พยัพหมอกควบไปตามการบังคับของเจ้านายหนุ่ม กระทั่งสุดเขตพื้นที่ของฟาร์มแสงอรุณ ผืนป่ากว้างใหญ่เบื้องหน้ามีธารน้ำสาย

เล็กๆ ไหลผ่าน

หอมนวนลรีบกระโดดลงจากหลังม้า แม้จะสูงมากแต่เธอก็ไม่กลัว เธอกลัวใจตัวเองมากกว่า กลืนกายของชายชาติตรีทำให้หัวใจกระเจิดกระเจิงจนดูไม่กลับ นำมาซึ่งความรู้สึกผิดที่เกาะกุมหัวใจให้ดำดิ่งลึกจนน่าหวาดกลัว เหมือนเป็นสัญญาณเตือนว่าเธอไม่ควรอยู่ใกล้เขา มากไปกว่านี้

ทว่าเขากลับไม่ช่วยให้เธอได้ทำตามความตั้งใจเลย

“นี่! ยายแวน กระโดดลงไปแบบนี้เดี๋ยวขาหักพอดี” เขมราชกล่าวอย่างตลก รีบลงจากหลังม้า พอเท้าสัมผัสพื้นดินก็คว้างบางมาสำรวจว่าบาดเจ็บตรงไหนหรือไม่

“ไม่เป็นไรค่ะ หอมโอเค” หอมนวนลสะท่อนในอก เขาแสดงความห่วงใยเธอโดยไม่สนใจเลยว่าเธอเป็นเพียงหญิงสาวขี้ริ้วคนหนึ่ง ไม่มีค่าพอที่จะได้รับความสนใจ ไม่ควรได้รับแม้แต่แวตอาอ่อนโยนที่เขากำลังให้เธอในขณะนี้

“เป็นอะไร ทำไมไม่มองหน้าฉัน” เสียงนุ่มทุ้มถามขึ้นขณะที่สองมือจับต้นแขนเล็กแน่น

คนถูกถามเหลือบตาขึ้นมองก็พบกับใบหน้าคมเข้มของเขมราช ดวงตาวาบวับจับจ้องมาที่เธอ

“ก็ทำไมต้องมองล่ะคะ ไม่เห็นนามองสักนิด” หอมนวนลสบตาเขาแต่ครู่เดียวก็หลบสายตาอีก

“ไม่ใช่เพราะกลัวจะผลใจรักฉันหรอกนะ”

คนหลงตัวเองพูดโดยไม่ได้คิดอะไร ทว่าคนฟังใจกระตุกวาบเบิกตากว้างอย่างตระหนก เขาพูดราวกับมานั่งอยู่กลางใจเธอ

“คุณเขม” หอมนวนลเอ็ด ใบหน้าที่เปราะอะคราบดินโคลนดูยุ่งกว่าเดิมอีกเท่าตัว

“ฉันพูดเล่นหรอกนะ คนอย่างเธอคงชอบใครไม่เป็น ดูผมเผ้า

หน้าตา มอมแมมเหมือนเด็กแปดขวบ แต่งตัวก็ล้าสมัยไปสิบปี ความจริงลูกจันทร์น่าจะสอนเธอบ้างนะเรื่องแบบนี้” เขมราชปล่อยมือจากคนมอมแมมเหมือนเด็กแปดขวบ ก่อนหันไปผูกเจ้าพยับหมอกกับต้นไม้ ปากก็พูดไปไม่หยุด “แต่ถึงสอนก็คงยากแล้วละนะ เพราะว่าเธอห่างคำว่าสวยอยู่ไกลโขเลยละ”

หอมนวนไม่เถียง ช้อนั้นเธอยอมรับโดยไม่มีข้อโต้แย้งใดๆ ด้วย รู้ตัวเสมอว่าต่างกับจันทร์หรือเหมือนฟ้ากับเหว ฉะนั้นจึงชินชากับการถูกเปรียบเทียบลักษณะนี้แล้ว

เมื่อเห็นว่าหอมนวนไม่เถียง เขมราชจึงหันมาสบตากลมใส่ ภายใต้แว่นอันโต มองอย่างไรก็ไม่เข้าใจอารมณ์ความรู้สึกของหญิงสาวได้เลย เหมือนว่างเปล่า ทว่าก็สื่อความหมายในคราเดียวกัน เขาคิดว่าเป็นเพราะแว่นที่เธอสวมอยู่ตลอดนั้น ทำให้เขาอ่านใจเธอได้ยาก

“นี่! เหม็น” เขมราชไม่พูดเปล่า แต่เดินมาโอบไหล่หอมนวนราวกับว่าสนิทสนมกันนักหนา

คนถูกคุกคามตัวแข็งเป็นท่อนไม้ จะโอนอ่อนผ่อนตามก็ผิด ครั้นจะแข็งขืนก็ทำไม่ได้ แต่ที่แย่ไปกว่านั้น เขมราชไม่ได้สนใจอาการของคนในอ้อมแขนแม้แต่ชนิด

“ฉันมีเรื่องให้เธอช่วย”

“หอมจะช่วยนะคะ ถ้าคุณเขมเอามี้อออกจากตัวหอม กอดคอไว้แบบนี้จะคุยรู้เรื่องหรือคะ”

“เธอนี้มันเรื่องมากจริงๆ หวงตัวเป็นสาวโบราณ” ถึงจะว่าเธออย่างนั้น เขาก็ยอมปล่อยแต่โดยดี

“ว่ามาค่ะ”

“อีกไม่ถึงหกเดือนลูกจันทร์จะกลับมาแล้ว ฉันคิดว่าฉันจะขอลูกจันทร์แต่งงานทันที ถึงแม้ว่าเรามีแผนจะแต่งงานกันอยู่แล้ว แต่ฉันก็อยากให้เธอประทับใจว่าครั้งหนึ่งในชีวิต เธอได้รับการขอแต่งงาน

ที่โรแมนติคจากฉัน”

หอมนวนลฟังคำบอกเล่าของเขาด้วยใบหน้าเป็นอันยิ้ม เขมราซก็คือเขมราซ แม้ว่าเขาจะดูตื่นเสมอเวลาทำงาน และกวนประสาททุกครั้งเมื่อพบเธอ แต่กับเรื่องความรัก เขาเหมือนเจ้าชายในเทพนิยายสว่างาม กล้าหาญ เป็นสุภาพบุรุษ อ่อนโยน จิตใจดี และมีรักแท้มั่นคง ถ้าหากหอมนวนลจะต้องรักใครสักคน เธอก็อยากให้เป็นคนนั้นเป็นเหมือนเขมราซ ซึ่งเธอคิดว่าบนโลกนี้คงไม่มีอีกแล้ว

“ก็ดีค่ะ เป็นความคิดที่ดี”

“บริเวณตรงนี้เป็นที่ที่สวยงามที่สุดของฟาร์มแสงอรุณ ฉันอยากขอจันทร์นรีแต่งงานที่นี่ แต่เพื่อให้สมบูรณ์ ฉันคิดว่าจะสร้างกระท่อมเล็กๆ สักหลังไว้ดินเนอร์ได้แสงเทียน และอาจจะเป็นเรือนหอ เธอคิดว่าดีไหม”

“ดีสิคะ ต้องเป็นเรือนไม้ที่มีระเบียงสำหรับนั่งรับประทานอาหาร แล้วก็เอาไว้นอนดูดาวตอกลางคืนด้วยนะคะ” หอมนวนลเสนออย่างลึ้มตัว แวบตาเป็นประกายสุกใสราวกับว่าเรือนไม้ในจินตนาการหลังนี้เป็นของเธอ

“เธอคิดว่าจิ้งหรีด” ชายหนุ่มพยักหน้าเบาๆ เพราะชอบความคิดข้อนี้ “ไม่เลวนะ”

“ใช่ค่ะ แล้วก็ต้องปลูกกล้วยไม้กับกุหลาบแดงใส่กระถางวางไว้รอบระเบียง ด้านล่างปลูกต้นหอมนวนลให้พอเป็นร่มเงา ตรงระเบียงจะได้ไม่ต้องทำหลังคา แลก็มีดอกหอมนวนลสวยๆ ไว้ชื่นชมอีก”

“ดอกหอมนวนลนี้เธอสวย อาจจะใช่ แต่พอได้ยินชื่อที่ไรก็คิดถึงเธอทุกที กลัวจะเหี่ยวเฉามากกว่า”

คนถูกกระแนะกระเหนทำหน้าที่ว่าว่าจะไม่ถือสาแล้วเสียใจ แต่ก็อดไม่ได้ ด้วยเหตุที่เขาขัดจังหวะการฝันกลางวันของเธอ

“คุณเขมจะปลูกต้นอะไรก็แล้วแต่เลยคะ ถ้ากลัวว่าบรยากาศ

จะเสียก็ปลูกต้นอื่นได้ หอมแค่ยกตัวอย่าง ไม่เห็นต้องมาพูดแบบนี้
เลย”

“ฉันแค่หยอกนะ โมโหไปได้ เอาจี้...ฉันจะปลูกต้นหอมนวล
ของเธอให้สัก...สิบต้นเลยดีไหม”

“แล้วแต่สิคะ” หอมนวลไม่ยินดีสักนิด

แทนที่เขมราชจะสำนึก กลับหัวเราะขึ้นเสียงดัง

คนถูกหัวเราะพ่นลมหายใจออกมาแรงๆ สำหรับเขาเธอคง
เป็นแค่ตัวตลกเท่านั้น

เย็นวันนั้น การขอคำปรึกษาของเขมราชจึงกลายเป็นการ
ถกเถียงอย่างไม่มีจุดจบ เมื่อจบจากเรื่องนี้ เขาก็เปลี่ยนเป็นเรื่องนั้น
จนหอมนวลถึงกับลุแกโทสะ อยากจะตะกุกหน้าหล่อๆ ให้เสียโฉม
แต่กระนั้นเมื่อพระจันทร์ปรากฏขึ้นบนท้องฟ้า เขมราชจึงหยุดควนโมโห
แล้วยื่นข้อเสนอให้หอมนวลเป็นผู้ช่วยในภารกิจ ‘ขอแต่งงาน’ แน่ชอน
ว่าเธอตอบรับทันทีโดยไม่ลังเล

คนที่รักทั้งสองคนกำลังจะมีความสุข เธอจะปฏิเสธได้อย่างไร
เล่า

เมื่อพ่อเลี้ยงเขมราชคิดจะทำอะไร งานที่ว่ายากนักหนา
ก็กลายเป็นง่ายเหมือนปอกกล้วยเข้าปาก เพราะหลังจากที่พูดคุยกับ
หอมนวลเกือบครึ่งคืนถึงแผนการขอแต่งงานขั้นเทพของเขา เข้าวัน
รุ่งขึ้นคนงานก็ไม่ต้องสาละวนจัดเตรียมอุปกรณ์ก่อสร้างตามแปลน
ที่เจ้านายวางไว้

เก้าสิบเปอร์เซ็นต์เป็นความคิดของหอมนวล เห็นท่าทางไม่ได้
เรื่อง แต่จริงๆ แล้วหอมนวลมีความคิดที่น่าทึ่งมากทีเดียว เรียกว่า
ความสามารถระดับดอกเตอร์ของเขาต้องยอมแพ้

“นายครับ” ซอมพออึมแป้นแล่นให้เจ้านายตามบุคลิกหนุ่ม

เหนืออารมณ์ดี ช่างๆ กันเป็นฟ้าฮ่ามที่ใบหน้าปรากฏรอยยิ้มแบบเดียวกัน

“ว่าไง มีปัญหาอะไรหรือเปล่า”

“ไม่มีครับ แต่เท่าที่ดูพื้นที่ตรงนั้นนะครับนาย ถ้าจะสร้างโดยไม่ทำลายสภาพแวดล้อมเลยอาจจะต้องใช้เวลาหน่อย” ชนะพลหัวหน้าช่างก่อสร้างให้ข้อมูลแทน

“ให้เวลาไม่เกินห้าเดือน ฉันคิดว่านานมากพอให้พวกนายทำทุกอย่างจนเสร็จ”

“เรื่องนั้นไม่มีปัญหาครับ จริงๆ จากแบบร่างที่ให้มาแค่เดือนเดียวกันน่าจะเสร็จ แต่ขั้นตอนการตกแต่งภายในน่าจะลำบาก อาจต้องใช้เวลาช้านานมากกว่า” ชายหนุ่มกล่าวตามความรู้ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงด้านอุตสาหกรรมศิลป์ของตน พลังมองแบบร่างในมือที่ดูก็รู้ว่าคนออกแบบไม่ใช่มืออาชีพ แต่ยอมรับว่ามันสวยมากทีเดียว หากสำเร็จเป็นรูปเป็นร่าง

เขมราชพยักหน้าเห็นด้วยกับคำพูดของชนะพล เพราะเขาตั้งใจว่าจะสร้างบ้านหลังนี้เป็นแค่เรือนหลังเล็ก มีหนึ่งห้องนอน หนึ่งห้องน้ำ ส่วนของห้องโถงสำหรับนั่งเล่นใช้เป็นที่เบียดบังด้านนอกแทน แต่เน้นที่การตกแต่งภายในเป็นบิลด์อินทั้งหมด

“เรื่องนั้นไม่ต้องห่วง ฉันกับหอมพลจะปรึกษากันอีกที เด็กนั่นรู้ดีที่สุดว่าพี่สาวของเธอชอบอะไร แบบไหน”

ชนะพลพยักหน้าซ้ำๆ ส่วนสองหนุ่มคู่หู ซอมพอกับฟ้าฮ่ามมองใบหน้าเปื้อนยิ้มของเจ้านายด้วยความสุข อีกไม่นานฟาร์มแสงอรุณก็คงจะมีงานใหญ่ หลังจากไม่ได้จัดงานมานานจนจำไม่ได้แล้วว่าครั้งสุดท้ายเมื่อไร ไหนจะมีเขมราชตัวเล็กๆ มาวิ่งเล่นให้หายเหงาอีก

ผ่านไปหนึ่งเดือนสำหรับเรือนหอรักของเขมราชกับ

จันทร์นรี เรือนไม้หลังเล็กขนาดห้าสิบกตารางเมตร ประกอบไปด้วยห้องนอน ซึ่งมีไฮโดรพิเศษตรงที่ผนังเป็นกระจกใส มีม่านสีชาวลดลุกลาย ลुकไม้ติดไว้สำหรับบังสายตากคนและกันแสงจากภายนอก ถัดจากบานประตูออกไปเป็นลานระเบียงกว้าง โดยมีมุมนั่งเก้าอี้แบบให้เป็นที่นั่งน้ำแบบโอเพนแอร์ ดูเก๋ราวกับเป็นรีสอร์ทสไตล์ใกล้ชิดธรรมชาติที่กำลังเป็นที่นิยม

ทั้งหมดนี้เป็นความคิดของหอมนวนล ซึ่งโดยรวมแล้วเขมราชพึงพอใจอย่างมาก อันที่จริงเขาไม่ได้ใส่ใจรายละเอียดทุกอย่างเท่าใดนัก เพราะเฝ้าแต่คิดถึงวันที่จันทร์นรีจะกลับมาและเขาขอเธอแต่งงาน ณ ที่แห่งนี้ มันเป็นความสุขที่เขารอคอยให้มาถึงมากกว่าวันไหนๆ

เมื่อเลิกยกชั้นชั๊บบ้วนตาหนามองภาพเบื้องหน้าอย่างชื่นชม ภาพสเกตซ์ของเธอถูกเนรมิตให้เป็นบ้านจริงๆ ตรงหน้า มันสวยราวกับอยู่ในความฝัน

“นี่! แวน ถ้าเธอมองนานกว่านี้ ฉันคิดว่าสีไม้คงซีดกันพอดี”

ขณะที่กำลังล่องลอยในความฝันนั้น จู่ๆ ก็มีมือมารกระชากลงมาสู่โลกของความเป็นจริงโดยไม่ทันตั้งตัว หอมนวนลได้แต่ส่งก้อนให้มารร้ายที่คอยจ้องจะทำลายความฝันเธอ

“คุณเขม หอมแค้นตัวเองนะคะ คงไม่ได้ทำให้เรือนหอของคุณเขมสีกรหรือหอกคะ”

มารร้ายไม่พูดอะไร เพียงแต่ยกไหล่ ยิ้มๆ

“เอาละ ฉันพาเธอมาดูบ้านแล้ว ทีนี้เธอพอจะนึกได้หรือยังว่าฉันต้องตกแต่งยังไงถึงจะทำให้จันทร์นรีประทับใจฉันมากที่สุด”

“ทำไมคุณเขมไม่จ้างมัณฑนากรล่ะคะ หอมไม่มั่นใจว่าหอมจะทำมันออกมาได้ดี”

“อันที่จริงฉันก็คิดแบบนี้เหมือนกันนะแต่เธอรู้ไหม ฉันชอบความคิดของเธอนะ ถ้าหากว่าไม่ติดธุระอะไร ช่วยทำต่อให้เสร็จจะได้ไหม” เขมราชมองตาหอมมวลงอย่างจริงจัง

หอมมวลู้สึกว่าในสายตาคู่นั้นไม่ได้มีความหมายพิเศษอะไรเลย แต่ดวงตาที่ไม่มีความหมายอะไรนั้นกลับทำให้หัวใจเธอเต้นผิดจังหวะได้อย่างง่ายดาย ดวงตาของเขาต้องพิเศษกว่ามนุษย์ทั่วไปเป็นแน่ เพราะนอกจากจะใช้มองภาพต่างๆ แล้ว มันยังสะกดวิญญาณคนที่ถูกจับจ้องได้อีกด้วย

“ถ้าหอมช่วย คุณเขมจะให้อะไรหอมล่ะคะ”

“เธออยากได้อะไรล่ะเด็กน้อย ตุ๊กตาบาร์บี้ ขนมแพนเค้ก หรือกระปุกอมสินดี” เขมราชกล่าวด้วยรอยยิ้ม พร้อมกับยกคิ้วให้สองที่เชิงล้อเลียน ทว่าท่าทางแบบนี้ยิ่งเพิ่มเสน่ห์มากขึ้นไปอีก

“หอมไม่ใช่เด็กอมมือนะคะที่จะเล่นของพวกนั้นนะ ส่วนแพนเค้กเนี่ย จะเป็นเด็กหรือเป็นคนแก่เขาก็กินกันทั้งนั้นแหละคะ แต่จะเอามาแลกเปลี่ยนกับการออกแบบบ้านทั้งหลัง ไม่เอาเปรียบกันไปหน่อยหรือคะพ่อเลี้ยงเจ้าของฟาร์มปศุสัตว์สี่พันไร่” หอมมวลงยกย่อนกกลับ

“เอาน่า งานเสร็จเมื่อไหร่ ฉันจะให้รางวัลเธออย่างงาม”

“สัญญาแล้วนะคะ” หญิงสาวส่งนัยก็อภัยให้พ่อเลี้ยงหนุ่ม

เขมราชมองนัยเล็กๆ ตรงหน้าอย่างขึงใจ เหลือบซ้ายแลขวา เมื่อไม่เห็นใครจึงส่งนัยก็อภัยของตนไปเกี่ยวไว้ถือเป็นคำมั่นสัญญา

กระถางต้นไม้อันสุดท้ายถูกยกวางลงในตำแหน่งของมัน ร่องบางทรุดลงกับพื้นไม้ที่ถูกขัดถูจนสะอาด ข้างๆ กันมีร่องของยักษ์ปักหลั่นนอนหมดแรงอยู่กับพื้น

หอมมวลใช้เวลาช่วงปิดเทอมหมดไปกับการตกแต่งเรือนหอของพี่สาวและว่าที่พี่เขย ศึกษาการตกแต่งบ้านจากหนังสือที่มหาวิทยาลัย

และนิตยสารราวกับว่ากำลังเตรียมสอบวิชาสถาปัตยกรรม บางวันเธอต้องออกไปเลือกวัสดุกับเขมราชถึงในตัวเมือง เข้าร้านโน้นออกร้านนี้ ชื่อของจนแทบหมดเมือง ทว่าที่ใช้จริงมีอยู่แค่สิบเปอร์เซ็นต์ แต่เขมราชก็ยังขยันชวนเธอออกไปโน่นไปนี่เสมอ อ้างว่าจะพาไปหาชื่อของจนครั้งหลังๆ ไม่ต้องขออนุญาตแม่เลี้ยงมณีแดงแล้ว

หอมนวนเองก็เริ่มชินกับการไปไหนมาไหนกับเขา จนคนในไร่จันทน์รีและฟาร์มแสงอรุณเข้าใจว่าเธอกับเขาเป็นเพื่อนซี้ต่างวัย

เธออยากให้พี่สาวมาเห็นถึงความตั้งใจของเขมราชในการทำสิ่งที่คิดว่าผู้หญิงที่ตนรักจะประทับใจ เขาทุ่มเทแรงใจแรงกายอย่างมาก ชนิดที่ไม่ว่าใครมาเห็นก็ต้องอิจฉาในความซื่อดีของพี่สาวเธอ ทุกครั้งที่หอมนวนเห็นเม็ดเหงื่อซึมออกมาจากไบน้ำหล่อเหลา เธอก็มักเห็นรอยยิ้มปรากฏอยู่เสมอ เธอรู้ว่าเขมราชมีความสุขกับสิ่งที่ทำ

คนที่อยู่ในความคิดของหอมนวนยังหลับตาพริ้ม เสียงลมหายใจสม่ำเสมอบ่งบอกว่าคนตัวโตหลับไปได้สักพักแล้ว ยิ่งได้มองไบน้ำของเขา หอมนวนยิ่งบังเกิดความไม่สบายใจ จากการสนทนากับจันทน์รีเมื่อคืนก่อนทำให้เธอรู้อย่างบางอย่างกำลังจะเปลี่ยนไป เปลี่ยนไปในทางที่เขมราชไม่มีวันจะรับได้เลย

‘พี่ลูกจันทน์รีจะกลับมาเมื่อไหร่คะ อีกไม่ถึงเดือนก็ครบสองปีแล้ว’

‘พี่คิดว่าจะเลื่อนเวลากลับออกไปโดยไม่มีกำหนด’

‘อะไรนะคะ!’ น้ำเสียงตระหนกอย่างชัดเจน ‘ก็พี่ลูกจันทน์รีบอกว่าจะกลับมาแต่งงานกับคุณเขมราชไม่ใช่หรือคะ’

‘มันตั้งสองปีแล้วนะหอม คุณเขมเขาคงไม่รอพี่แล้วละ’

รูปหนึ่งหอมนวนเกิดความไม่พอใจที่จันทน์รีดูถูกน้ำใจของเขมราชอย่างร้ายกาจ ทั้งที่เขาชื่อสัตย์และรอคอยจันทน์รีอยู่ทุกวินาทีนี้หรือคือสิ่งที่เขาได้รับตอบแทนความมั่นคงในรัก

‘คุณเขมเขารอพี่ตลอดเวลา และเขาก็คิดถึงพี่มากนะคะ’

พี่ลูกจันทร์’

‘เฮ้อ! ผู้ชายอะไรชื่อบ๊อชะมัด เหนื่อก่อนนะหอม พี่ต้องไปทำ
ธุระ’

‘แต่นี้มันจะสีทึมแล้วนะคะ มีธุระอะไรกันดึกปานนี้’

‘ธุระกับคุณอังเดร นักธุรกิจชาวเยอรมัน เขารวยมาก มีทรัพย์สิน
สมบัติมากกว่าทรัพย์สินทั้งหมดของแสงอรุณหลายสิบเท่า’

‘แล้วยังไงคะ’

‘แล้วยังไงเหรออ เธอก็คิดดูเอาสิหอม แคนี่ก่อนนะ’

สัญญาณถูกตัดไปนานแล้ว แต่หอมนวนลยังถือโทรศัพท์ค้างอยู่
อย่างนั้น อยู่ดีๆ สมอของเธอก็หยุดทำงาน หูอื้ออึง ตาลายไปหมด
กระทั่งตอนนี้สติของเธอที่หลุดลอยไปก็ยังไม่กลับมาเต็มร้อยเลย
ด้วยซ้ำ

ได้แต่ภาวนาให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ดลใจจันทร์นรีให้กลับมารักเขมราช
ดังเดิม อยาให้สิ่งที่เธอกลัวเกิดขึ้นจริงกับผู้ชายที่ดีที่สุดอย่างเขมราชเลย

“ยายหอมเป็นอะไรคะคุณเขม”

“ไม่เป็นอะไรหรอกครับคุณป้า เธอแค่เพลอหลับไป สงสัยจะ
เหนื่อยมาก ผมไม่อยากปลุกนะครับก็เลยอุ้มเธอมาส่ง”

เสียงพูดคุยโต้ตอบกันทำให้คนที่หลับไหลตื่นจากนิทรา ภาพ
เลื่อนรางที่ปรากฏในสายตาทำให้เธอต้องใช้สมาธิปะติดปะต่อเรื่องราว
ว่ากำลังเกิดอะไรขึ้น ดวงตาพวามัวเบิกกว้างอย่างตระหนกเมื่อเห็น
ทุกอย่างกระจ่างชัด

“คุณเขม ปล่อยหอมลงคะ”

คนตัวโตอุ้มร่างบางราวกับปุยนุ่นไว้ด้วยสีหน้าเรียบเฉย ทำ
เหมือนไม่หนักเลยสักนิดในขณะที่แม่เลี้ยงมณีแดงมองหลานสาวใน
อ้อมแขนของชายหนุ่มผู้มาเยือนยามวิกาลสลับกับใบหน้าหล่อเหลา

อย่างสับสน ส่วนหอมนวนลนะหรือ สีหน้าของเธอเหมือนกำลังถูกผีหลอกอย่างไรอย่างนั้น

“ฉันคุ้มเธอมานะ ไม่ปล่อยให้เธอนอนตาค้ำค้างหนาวตายกับบุญนักหนาแล้ว ยังมาทำหน้าที่เหมือนฉันกำลังลวงละเมิดทางเพศเธ่ออีก”

“ถึงบ้านแล้วก็ปล่อยหอมลงสิคะ หอมจะได้ขอบคุณได้ถนัด”

เขมราชยอมวางหอมนวนลงแต่โดยดี เมื่อสองเท้าเล็กแตะถึงพื้นก็รีบถลาไปอยู่ข้างหลังร่างอวบของแม่เลี้ยงมณีแดงในทันที

เขมราชมองกิริยานั้นอย่างนึกขัน หอมนวนลทำเหมือนกับว่าเขาเป็นปีศาจ เด็กอะไรแปลกจริงๆ บางครั้งก็กล้า แต่บางครั้งก็กลับกลัวจนตัวสั่น

“ไหนล่ะคำขอบคุณของเธอ” ชายหนุ่มแก้มแดงทวงบุญคุณ

“ขอบคุณนะคะในความกรุณาที่คุณไม่ปล่อยให้หอมนอนตาค้ำค้างตายอยู่กลางเรือนหอของคุณ” ผู้เป็นหนี้บุญคุณยกมือไหว้โดยไม่มองหน้าพร้อมกับพึมพำเบาๆ แต่ดังพอให้ทุกคนที่อยู่ตรงนั้นได้ยินอย่างชัดเจน “แค่นี้ก็ต้องทวงบุญคุณ”

ผู้มีพระคุณได้แต่พยักหน้ายิ้ม ๆ

“ไม่เป็นไร ที่ฉันทำไปก็เพราะว่ายังไม่อยากมีผีบ้านผีเรือนเป็นเด็กน้อยไม่ประสีประสา ใส่แว่นหนาเตอะ แถมตัวเหม็นเหมือนเธอ”

ไม่รู้ทำไม แทนที่หอมนวนลจะโกรธ แต่เธอกลับน้อยใจ หญิงสาวยี่นึ่งไม่ได้เถียงเช่นที่เคยจนผิดวิสัย เขมราชชักใจคอไม่ดี ถึงอย่างไรหอมนวนลก็เป็นผู้หญิง เขาควรให้เกียรติเธอมากกว่านี้

“นี่เธอเป็นอะไรไป” เขมราชถาม พยายามชะโงกมองใบหน้าที่ก้มงูดอยู่เบื้องหลังหญิงสูงวัย จนไม่ทันสังเกตเห็นแววตาเคลือบแคลงของแม่เลี้ยงมณีแดงที่มองมา “หอม ฉันขอโทษนะ ถ้าฉันพูดอะไรแรงเกินไป”

“ถ้าไม่มีอะไรแล้วป่าไปนอนก่อนนะคะคุณเขม ยายหอม คุย

เสร็จแล้วเรียกไอ้กล้าไปส่งคุณเขมด้วย ทางเดินมันมืด” เมื่อกลายเป็นส่วนเกิน แม่เลี้ยงมณีแดงจึงบอกลาเขมราชก่อนหันไปสั่งหอมนวนหญิงสูงวัยกังวลเรื่องจันทร์รีจนไม่ยอมกมองหน้าชายหนุ่มนานๆ เธอรู้ว่าอีกไม่นานใบหนาระรื่นที่เปี่ยมล้นไปด้วยความสุขเช่นนี้คงจะไม่มีให้เห็นอีกต่อไป

“เขาก็คงจะกลับแล้วละคะคุณป้า จันทอมไปเรียกพี่กล้าเลยดีกว่านะคะ”

“หอม” ไม่มีครั้งที่เขมราชเรียกชื่อจริงๆ ที่ไม่ใช่ฉายาที่เขาตั้งให้ ร่างท้วมของแม่เลี้ยงมณีแดงหายเข้าบ้านไปแล้ว หอมนวนจึงได้แต่ยืนเก้ๆ กังๆ อยู่กับชายหนุ่มผู้มีเส้นหัดันเหลือ

เขมราชเดินเข้ามาใกล้คนแสลงอนที่เอาแต่ก้มหน้าก้มตา สองมือไพล่หลัง แล้วโน้มตัวลงมาจนหน้าแทบชิดกัน

“เธองอนเหรอ”

คำถามของเขาทำเอาหัวใจหอมนวนลกระตุกวาบ “ป้า...งอนทำไมคะ”

“ช่างเถอะ ถึงยังไงฉันก็ต้องขอโทษเธอ อย่าโกรธเลยนะ ฉันไม่ได้คิดแบบนั้นจริงๆ หรือ เพราะเห็นว่าเธอเหนื่อยมาทั้งวันเลย ไม่อยากปลุก จะปล่อยให้นอนต่อก็ก็น่าจะไม่สบาย” เขมราชพูดทั้งที่ริมฝีปากห่างจากแก้มหอมนวนแค่นิ้ว “แล้วที่ฉันบอกว่าตัวเธอเหม็นนะ ไม่ใช่หรือคะ แต่หอมมากต่างหาก”

ประโยคสุดท้ายตึงใจให้หอมนวนแหงนมองใบหน้าคมเข้มด้วยความรู้สึกหวิวไหว เหมือนกับว่ามีใครบางคนผลักเธอให้ร่วงหล่นจากหน้าผาสูงชันแล้วดึงขึ้นมาเมื่อตัวเธอใกล้กระทบกับพื้นดิน ทำเช่นนั้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า จนเริ่มกลัวว่าจะทรงตัวไม่อยู่แล้วเป็นลมล้มพับลงได้

“ไม่ต้องพูดเอาใจขนาดนั้นก็ได้อะ เรือนหอก็ตกแต่งเสร็จแล้ว หอมไม่มีประโยชน์อะไรกับคุณเขมแล้วละคะ”

“ฉันพูดจริงนะ ตัวเธอหอม ขนาดทำงานตากแดดทั้งวันยังหอมอยู่เลย” แวดตามันคงยืนยันว่าพูดจริง

เป็นวินาทีแรกที่หอมมวลเกิดอิจฉาจันทร์หรืออย่างจริงจัง เป็นความริษยาที่เลวร้ายที่สุดสำหรับหอมมวล สองเท้าก้าวถอยหลังอัตโนมัติ ก่อนจะย่ำเตือนตัวเองว่าผู้ชายตรงหน้าไม่ใช่คนที่เธอจะรักได้ เขาเป็นคนรักของพี่สาวที่เธอรักมากที่สุด และแน่นอนว่าเธอไม่มีวันรักเธอ

“อีกไม่ถึงเดือนก็ครบกำหนดที่พี่ลูกจันทร์ขอเวลาไว้แล้ว คุณเขมคุยกับพี่ลูกจันทร์หรือยังคะ ว่าเธอจะกลับมาเมื่อไหร่” หญิงสาวย่ำตัวเองด้วยการถามถึงจันทร์นรี

เขมราชก็เพิ่งนึกได้ เขาไม่ได้คุยกับจันทร์นรีเลยตลอดช่วงสองสัปดาห์ที่ผ่านมา

“จริงสิ ฉันมัวแต่ยุ่งกับเรือนหอจนแทบไม่ได้คุยกับลูกจันทร์เลย เอาเป็นว่าพรุ่งนี้ฉันจะโทร. ไปหาเธอ”

หอมมวลพยักหน้าเข้าใจ

“ดีแล้ว คุณเขมกลับได้แล้วมั้งคะ เดี่ยวหอมจะให้พี่กล้าไปส่งที่แสงอรุณ”

“ฉันเดินกลับเองได้ ระยะทางแค่นี้คงไม่มีอะไรเกิดขึ้นหรอก เธอก็ไปนอนเถอะ เหนื่อยมาทั้งวัน”

เขมราชหมุนตัวกลับ หอมมวลมองแผ่นหลังแข็งแรงที่ไหวเอนตามช่วงจังหวะการเดินอย่างสะท้อใจ คำพูดของจันทร์นรียังดังก้องอยู่ในหัว สลัดเท่าไรก็ไม่ออก คนที่น่าสงสารที่สุดก็คือเขา ผู้ชายที่รักจันทร์นรีหมดหัวใจ

“เดี๋ยวคะคุณเขม”

เขมราชหยุดเดินแล้วหันมามองคนเรียกอีกครั้ง

“ถ้าพี่ลูกจันทร์กลับมาแล้ว คุณเขมต้องเอาใจเธอให้มากๆ”

นะคะ ผู้หญิงทุกคนชอบให้คนที่รักเอาอกเอาใจ และปฏิบัติต่อเธอเหมือนเธอเป็นเจ้าของหญิง หอมขออวยพรล่วงหน้าให้คุณเจอกับพี่ลูกจันทร์ที่มีชีวิตคู่ที่มีความสุขค่ะ”

เขมราชสงี่ยมจริงใจให้หญิงสาวที่กลายเป็นคู่หู แววดาสุกใส แสดงให้เห็นถึงหัวใจที่เปี่ยมล้นไปด้วยความสุข โดยไม่รู้เลยว่า ไม่นานความสุขของเขาก็จะมลายหายไปจนไม่หลงเหลือแม้แต่เศษเสี้ยว